

บทนำ

หลายวันมานี้ปักกิ่งช่างร้อนเสียเหลือเกิน เสียงผู้คนในตลาดยามบ่ายช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ดังอีกทีก็ครึกโครม...

หน้าห้องลองเสื้อผ้า พนักงานอนุญาตให้ชายหญิงคู่ที่อยู่ใกล้ที่สุดเดินผ่านเข้าไป ก่อนจะเลื่อนฉากมามากันผู้คนที่ต่อแถวยาวเหยียดซึ่งอยู่ด้านหลังพวกเขาเอาไว้

“ข้างในเต็มแล้ว ขอความกรุณารอสักครู่”

พนักงานประกาศชัดเจน ทุกคนมองตามหลังชายหญิงคู่นั้นที่เลี้ยวซ้ายหายลับไปจากสายตา

หลังจากเข้ามาในห้อง ชายหนุ่มใช้มือข้างหนึ่งโอบหญิงสาวเอาไว้และเริ่มจูมพิตอย่างดุเดือด อีกมือหนึ่งกดล็อกประตูดังแกร็ก เสื้อผ้าชุดใหม่ไม่กี่ชิ้นในมือของหญิงสาวร่วงหล่นกระจัดกระจายอยู่ที่พื้น เธอโอบรัดลำคอของชายหนุ่มไว้พร้อมทั้งจูมพิตตอบกลับอย่างเร่าร้อน

ในเวลาเดียวกันนั้น หญิงสาวต้องโย้คนหนึ่งหยุดยืนอยู่หน้าทางเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอถูกพนักงานเข้ามาขวางเอาไว้แทบจะในทันที

“ขอความกรุณาเข้าแถวด้วยค่ะคุณลูกค้า...”

พนักงานของร้านยังพูดไม่ทันจบ หญิงมีครรภ์ก็ดึงนกั้นออกแล้วเดินพรดพราดเข้าไปด้านใน

บรรยากาศเริ่มไม่ปลอดภัย

หญิงมีครรภ์ก้าวเดินฉับๆ เข้าไปอย่างรีบร้อน ชุดกระโปรงหลวมโคร่งสะบัดจนเกิดเป็นเสียงพื้พื้ในอากาศ แม้จะไม่ได้เอื้อมเอ่ยคำใดออกมา ทว่าดวงตาที่วาวโรจน์ราวกับมีเปลวเพลิงลุกไหม้อยู่ในนั้นแสดงถึงอารมณ์เดือดดาลได้เป็นอย่างดี เธอหยุดอยู่กับที่ ไหล่มองห้องลองเสื้อผ้าที่เรียงรายเป็นแถวอยู่เบื้องหน้า ก่อนจะดึงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าแล้วกดโทรออก เสียงเรียกเข้าแผดดังขึ้น

ภายในห้องลองเสื้อผ้า ชายหนุ่มรีบปล่อยมือจากหญิงสาวที่มีเพียงชุดชั้นในติดตัวพลางเหลือบมองโทรศัพท์ เขากลืนน้ำลาย บอกเสียงเบา

“ภรรยาผม...”

หญิงสาวทำเสียงเฮอะอย่างดูแคลน พร้อมทั้งจัดสายชุดชั้นในให้เรียบร้อยแล้วขยับตัวไปพึ่งผนัง ใบหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ใดๆ

“อย่าพูดอะไรออกมาล่ะ” ชายหนุ่มกำชับ เขากำลังเตรียมตัวจะกดรับแต่สายดันตัดไปเสียก่อน

ทางด้านนอก หญิงมีครรภ์เก็บโทรศัพท์เมื่อรู้พิกัดของเป้าหมายแล้ว เธอเดินตรงไปและหยุดลงที่หน้าห้องลองเสื้อผ้าห้องหนึ่งก่อนจะทุบประตู

“ใส่หัวออกมาเดี๋ยวนี้!”

เมื่อได้ยินเสียงของภรรยา ชายหนุ่มในห้องลองเสื้อผ้าก็หน้าซีดเผือด หญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างเองก็ตกใจกลัวไม่แพ้กัน คนสองคนซ่อนตัวอยู่ข้างใน ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจเสียงดัง

“ไอ้คนสารเลว! ฉวยโอกาสตอนที่ฉันกำลังห้องออกมาหาผู้หญิงข้างนอกงั้นหรือ!”

ทันใดนั้นหญิงมีครรภ์ก็แผดเสียงดังลั่น ประตูห้องลองเสื้อผ้าทั้งสอง

ฝั่งทยอยเปิดออกทีละบาน ผู้คนค่อยๆ โผล่หน้าออกมาทีละคนสองคน ลูกค้าในห้องลองเสื้อผ้ามักมองมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

หญิงมีครรภ์ทุบประตูปังปัง “น้องคนชั้นต่ำ! กล้าทำแต่ไม่กล้ารับหรือ รีบใส่หัวออกมาเดี๋ยวนี้!”

หญิงสาวที่อยู่ข้างในเริ่มมีโทสะ เธอทำท่าจะเดินออกมา ทว่ากลับถูกชายหนุ่มรวบตัวเอาไว้

หญิงตั้งครรภ์ยิ่งโกรธหนักขึ้นจนหอบหายใจแรง คล้ายกับว่าหากคนที่อยู่ข้างในโผล่ออกมาเมื่อไหร่มีหวังถูกเธอจับฉีกออกเป็นชิ้นๆ ทันทีอย่างไม่ต้องสงสัย

“ว้าย! ตกเลือดแล้ว!” ลูกค้าสาวคนหนึ่งร้องขึ้นอย่างตกใจพร้อมกับชี้ไปที่หญิงสาว

หญิงตั้งครรภ์ก้มมองอย่างทูลุกทูลุ เธอเห็นเพียงเลือดไหลออกมาเป็นสายตามหาเร็ววเล็กลงจากใต้กระโปรง ก่อนจะมองไปที่ห้องลองเสื้อผ้าย่างโกรธแค้นพร้อมกับตะโกนถาม “จะไม่ออกมาใช้มัย!”

เลือดหยดลงบนพื้น ดูแล้วคล้ายกับดอกไม้แสนลึกลับ

หญิงตั้งครรภ์ชี้นิ้วขึ้นฟ้า พุดออกมาเสียงดัง “ฉันขอสาปแช่งน้องแพศยาที่อยู่ข้างใน ขอให้แกไม่มีความสุขไปชั่วชีวิต ขอให้แกคบกับใครก็ต้องมีอันพวกรจากกันทุกครั้งไป!”

พูดยังไม่ทันขาดคำดี ก็มีเสียงฟ้าคำรามดังลั่น ท้องฟ้าบริเวณที่อยู่ไม่ไกลจากหน้าต่างสูงตั้งแต่เพดานจดพื้นของห้างสรรพสินค้ามืดครึ้ม หมูเมฆลอยไหลเป็นชั้นๆ ก่อนจะตามมาด้วยฟ้าผ่าเป็นสาย!

ท่ามกลางเสียงท้องฟ้าคำรามเปรี้ยงปร้าง ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ได้แต่ยืนตะลึง

หญิงสาวภายในห้องลองเสื้อผ้ามืดหน้าต๋อไปไม่ไหว เธอยกมือตบชายหนุ่มไปหนึ่งฉาดก่อนจะเปิดประตูพรวดพราดออกมาจากด้านใน ชายหนุ่มเองก็ตามออกมาอย่างไม่มีทางเลือก คนสามคนยืนประจันหน้ากัน

สงครามกำลังจะปะทุขึ้น

หญิงตั้งครรภ์ถลึงตามองทั้งสองคน แวตาเต็มไปด้วยความเกลียดชัง ทว่าจู่ๆ เธอก็เฝ้ามองอย่างขื่นขมมาได้...สองคนนี้ออกมาจากห้องข้างๆ ถ้ายาอย่างนั้น...คนที่อยู่ในห้องตรงหน้าเธอคือใครกัน

คนรอบข้างต่างคิดถึงคำถามนี้เช่นกัน ตาทุกคู่มองไปยังห้องลงเสื้อผ้าที่ปิดสนิทอยู่เบื้องหน้าหญิงตั้งครรภ์โดยพร้อมเพรียงกัน

เสียงเบาหวิวแว่วมา ประตูถูกเปิดออกจากข้างใน สาวน้อยผมหยิกสั้นก้าวออกมา ดวงตาทั้งสองข้างกะพริบถี่ๆ ยามมองไปยังผู้คนรอบข้าง

หญิงตั้งครรภ์กำลังจะกล่าวขอโทษเด็กสาว ทว่าอีกฝ่ายไม่เปิดโอกาสให้เธอทำเช่นนั้น

เพราะวินาทีต่อมา เด็กสาวก็หมดสติหงายหลังล้มตึงไปเสียก่อน

บันทึกหนึ่ง

ฉันจะบอกความลับให้ฟังเรื่องหนึ่ง

เธอเคยพบเจอคนรักหลายประเภท ทว่าไม่เคยพบเจอกับรักแท้เลย
จากสาวน้อยไร้เดียงสาที่เจ็บปวดเสียใจอย่างแสนสาหัสเพราะความรัก
ในตอนนั้น กลายมาเป็นหญิงสาวที่ด้านชาทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนี้
ไม่รู้เหมือนกันว่านี่เป็นของขวัญที่กาลเวลามอบให้
หรือเป็นเคราะห์กรรมของชีวิตกันแน่

1

ไฟในห้องส่งค่อยๆ สว่างขึ้นทีละดวงตามลำดับ

ห้องส่งแห่งนี้คำนึงถึงความปลอดภัยของรายละเอียดทุกสิ่งทุกอย่าง

ตากล้องจับขาตั้งกล้องไว้มั่น ทึมงานในส่วนควบคุมการออกอากาศ
เตรียมตัวพร้อมเรียบร้อย เด็กฝึกงานห้อยบัตรบริษัทวิ่งไปวิ่งมา และหัวหน้า
ที่ไม่มีทางปล่อยให้นื้อหาของสคริปต์สำคัญในช่วงสุดท้ายมีคำผิด ซึ่งเป็น
ข้อผิดพลาดที่ไม่ควรจะมีมากที่สุดโผล่มาให้เห็นเด็ดขาด

รองเท้าหนังเงาแวบข้างหนึ่งยื่นออกมาจากมุมระเบียบ ต่อมาไม่นาน
ร่างสูงใหญ่จึงปรากฏให้เห็น ชายหนุ่มสวมสูทพอดีตัวกำลังเดินตรงมาด้วย
ท่าทางสบายๆ

รายการออกอากาศจนใกล้จะจบ ฉือขึ้นเป็นนิ่งมาตลอด ก่อนหน้านี้
เขายังมีใบหน้าหนึ่งไร้อารมณ์อยู่ แต่เพียงพริบตาเดียวก็สามารถปั้นหน้ายิ้ม
ออกมาอย่างเป็นมืออาชีพได้ตรงตามไทมิงพอดี

“สวัสดีท่านผู้ชมทุกท่านครับ ยินดีต้อนรับเข้าสู่รายการ ‘ดีแฟชีวิต
ประชาชน’ นี่คือคุณหวังผู้อาศัยอยู่ในเมืองเซตตะวันตก ในช่วงนี้มีเรื่อง

รบกวนใจเขาอยู่เรื่องหนึ่ง...”

ฉือซินซิงก เมื่อมองผ่านกระจกใสทางด้านข้างเข้าไปเห็นห้องส่งได้ทุกซอกทุกมุม เขาเห็นเพียงธงเลี้ยงซึ่งเป็นพิธีกรขายนั่งอยู่หน้าเวทีกำลังพูดถึงข่าวใหม่ได้อย่างน่าฟัง

ใช่แล้วละ เสียงที่ได้ยินเมื่อครู่นี้คือเสียงของธงเลี้ยง ฉือซินทำเพียงแค่นอนอยู่ด้านนอกห้องส่งและขยับปากทำเป็นพูดตามเท่านั้น

ฉือซินมองไปยังแท่นเวทีของพิธีกร แววตาแฝงความเศร้าสร้อย

เมื่อครั้งที่เพิ่งเรียนจบใหม่ๆ เขารู้สึกที่ตัวเองก็ไม่ได้เริ่มจากศูนย์ งานแรกที่ได้ทำคือพิธีกรภาคสนามที่ลุยหาข่าวไปทุกที่ เขายังจำเช้าวันที่เซ็นสัญญาอย่างเป็นทางการได้อยู่เลย

หัวหน้าตบ่าเขาแล้วพูดว่า ‘ตั้งใจทำงานล่ะ คุณผู้ดำเนินรายการตัวหลักในอนาคต’

คำพูดประโยคนี้นี้สร้างแรงผลักดันให้เขาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด นับแต่นี้เป็นต้นไป ไม่ว่าจะมีปัญหาครอบครัวยุติต้องแก้ไข ถูกลูกน้องคนไหนขัดขวาง ถูกรถความเร็วสูงพุ่งชนจนเลือดไหลอาบไปยังสถานที่เกิดเหตุ หรือว่าต้องฝ่าพายุฝนขึ้นเขาเชิยงชันเพื่อไปช่วยบรรเทาความทุกข์ยาก ช่วงเวลาที่ยากลำบากเหล่านั้น เขาถือว่าเป็นประสบการณ์ที่จะช่วยให้เขากลายเป็นผู้ดำเนินรายการตัวหลักอย่างเป็นทางการได้

ทว่าหกปีให้หลังเขาก็ยังคงเป็นพิธีกรภาคสนามอยู่

นอกจากประสบการณ์ที่มีมากแล้ว เขาก็ไม่มีอะไรอีกเลย การมีประสบการณ์มากถ้าจะให้พูดอีกนัยหนึ่งคืออายุมากแล้ว สำหรับสถานีโทรทัศน์ซึ่งเป็นสถานที่ที่ต้องการกลุ่มคนรุ่นใหม่อยู่ตลอดเวลา หากหน้าที่การงานไม่มีอะไรดีขึ้น คงทำได้เพียงรอให้ถูกลดความสำคัญลงไปเรื่อยๆ เท่านั้น

ความรู้สึกว่าถูกลดความสำคัญลงในช่วงนี้คือเมื่อไหร่กันนะ...ฉือซินนึกออกแล้ว เมื่อวานนี้เอง หลังจากการประชุมจบลง หัวหน้าพูดกับพวกคน

หนุ่มสาวที่เพิ่งเข้ามาใหม่ว่า ‘ตั้งใจทำงานละ เหล่าผู้ดำเนินรายการตัวหลักในอนาคต’ หัวหน้าพูดได้ตรงประเด็นมาก หลายปีมานี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปสักอย่าง และมันทำให้หือฮั่นกระวนกระวายนิดหน่อย เมื่อพูดจบหัวหน้าก็ลุกออกไปจากห้องประชุมโดยไม่แม้แต่จะปรายตามองเขาด้วยซ้ำ

“มัวแต่ยืนเหม่ออะไรอยู่นะหือฮั่น”

เสียงที่ดังขึ้นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยดังเขาออกมาจากความคิดฟุ้งซ่าน

หัวหน้านั่นเอง

หือฮั่นรีบเรียกสติกลับมา “นัดหมายจิตรกรที่อาศัยอยู่ในประเทศฝรั่งเศสเพื่อสัมภาษณ์พิเศษในช่วงสิบโมงไว้เรียบร้อยแล้วครับ”

“นั่นให้คนอื่นไปแทนที” หัวหน้าหยิบไม้เซลฟี่ออกมาจากทางด้านหลัง ด้านบนมือโทรศัพท์มือถืออยู่ “เดี๋ยวนายมาทำไลฟ์ถ่ายทอดสดรอบพิเศษของถงเลียง”

“ทำไมล่ะครับ”

“เพราะพวกนายสองคนสนิทกัน” หัวหน้าตอบคำถามเขา

หัวหน้าพูดแบบนี้คงจะทำตัวเรื่องมากไม่ได้แล้ว เขาคุ่นเคยกับถงเลียงเป็นอย่างดี เขากับถงเลียงจบการศึกษาจากที่เดียวกัน แต่เขาจบก่อน ต่อมาจึงได้เป็นคนแนะนำให้ถงเลียงมาฝึกงานที่สถานี พวกเขาฝ่าฟันช่วงเวลาที่ยากลำบากในการหาข่าวมาด้วยกัน ถงเลียงที่รู้จักกันในนามของคนหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง ในวันนี้นักลับ...

หือฮั่นไม่นึกถึงอะไรอีก เขารับไม้เซลฟี่มา พลาซียัมและบอกว่า

“หัวหน้าวางใจได้เลยครับ”

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป

ที่โรงเรียนสอนขับรถ นักเรียนกลุ่มหนึ่งที่มารอเรียนขับรถกำลังยืนอยู่ริมถนน ดวงอาทิตย์สดใสแสงร้อนแรงอยู่บนศีรษะทำให้ผู้คนกระสับกระส่าย ดึงเสื้อวอร์วีนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น เธอเอาแต่จ้องถงเลียงที่

เตะระเบิดในโลฟส์ตบนหน้าจอโทรศัพท์ อีกทั้งยังกดส่งของขวัญให้ไม่หยุด

มีคนส่งข้อความมา : พิธีกรหลักหล่อจังเลย แต่คนถามคำถามรู้สึกจะดูตึงตังไปหน่อยนะ ขอติหน่อย

ติงเสี่ยวโหวริบส่งข้อความบ้าง : +1 ให้ความคิดเห็นข้างบน

“ติงเสี่ยวโหว!”

เสียงดังก้องของครุฟีกลอยมาในขณะที่ไม่ทันได้ตั้งตัว เธอสะดุ้ง รีบยกมือขึ้น

“อยู่นี่ อยู่นี่ค่ะ!”

ติงเสี่ยวโหววิ่งเหยาะๆ ไปถึงหน้ารถเก่าซ่อมซ่อมคันหนึ่งแล้วเปิดประตูเข้าไปนั่งด้านใน ครุฟีกไม่แม้แต่จะมองหน้าเธอ เขายกมือเปิดประตู ทำท่าจะลงจากรถ

“ครุฟีกจะไม่ไปฝึกกับฉันหรอกคะ” ติงเสี่ยวโหวถาม

“วันนี้ฝึกถอยหลังเข้าซอง เธอยึดตามทฤษฎีแล้วขับเองเลย”

ฟังออกได้อย่างชัดเจนว่าครุฟีกกำลังชมอารมณ์โมโหไว้อย่างสุดความสามารถ พุดจบเขาก็ลงจากรถและปิดประตูดังปัง

ติงเสี่ยวโหวรู้สึกผิดต่อครุฟีกนิดหน่อย เธอเห็นในอินเทอร์เน็ตว่าทุกคนพูดถึงครุฟีกคนนี้เป็นทางที่ดีมากจึงรีบจองตัวไว้ แรกเริ่มครุฟีกนั้นอ่อนโยนมาก ไม่ว่าเธอจะทำผิดพลาดยังไงก็ไม่เคยขมวดคิ้ว แต่ก็อดไม่ได้ที่จะบอกเธอว่า ‘ทีม’ ในทุกๆ เรื่อง ทว่าหลังจากทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ครุฟีกก็ชักจะทนไม่ไหว เขาสงสัยจนถึงขั้นที่คิดว่าเธอเป็นคนที่อยู่แข่งจ้างมาเพื่อทรمانตัวเองหรือเปล่าหนอ

‘เธอเชื่อมั๊ยว่าถ้าเขานกระดุกไว้ที่พวงมาลัย ขนาดหมายังขับรถได้เลยนะ’

ติงเสี่ยวโหวนั่งโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ภายในรถ เธอได้แต่ปลอบให้ตัวเองใจเย็นๆ...ก็แค่ถอยหลังเข้าซองเองใช้มั๊ยละ เธอฝึกมานานขนาดไหนแล้ว จะไปยากอะไรนักหนา

เธอสตาร์ทเครื่อง หักเลี้ยวรถไปมือลั่นไป จากนั้นจึงเริ่มถอยรถเข้าไปในช่องว่าง เธอเห็นครุฟีกกำลังยืนกอดดอกมอมมาจากทางกระจกมองหลัง ในใจนึกประหม่าขึ้นมา และแล้วก็ใจหายวาบเมื่อเสียงร้องเตือนจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ดังขึ้นมา...เธอขับรถทับเส้น

แถบยังดังเตือนติดกันสามครั้งเลยทีเดียว

คราวนี้ครุฟีกทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาโยนสมุดบันทึกที่พกติดตัวมาด้วยลงบนพื้น พร้อมกับเดินตรงเข้ามาและทวาด “บอกไปก็รอบแล้วว่าให้มองทางทั้งหกทิศไว้! เธอจะมองนั้นทำไม!”

ติงเลี้ยวโรวเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมตอนนั้นถึงทำแบบนั้น ในหัวของเธอกำลังตะโกนอย่างบ้าคลั่ง

‘โอ๊ยๆ รีบออกไปจากตรงนี้ได้ม๊าย ขาขี้หน้าจะตายอยู่แล้ว!’ เธอเหยียบคันเร่ง เสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มก่อนที่จะทะยานออกไป!

กว่าครุฟีกจะตั้งสติได้ รถก็แล่นออกไปไกลมากแล้ว

ในช่วงที่กำลังซูลมุนุ่นวาย ติงเลี้ยวโรวโบกมือพลางตะโกนเสียงดัง “หลบไป หลบไป!”

ผู้คนต่างพากันวิ่งหลบให้วุ่น เหตุการณ์ไม่คาดฝันนี้ทำให้หัวทุกที่ในโรงเรียนสอนขับรถเกิดความอลหม่านอย่างถึงที่สุด ในหัวของติงเลี้ยวโรวขาวโพลนไปหมด วิชาการขับรถที่ร่ำเรียนมาทั้งหมดปลิวหายไปอยู่ตรงไหนก็ไม่อาจทราบได้ มิหนำซ้ำภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ยังผุดขึ้นมาในหัวเป็นฉากๆ

เธอเคยได้ยินใครต่อใครพูดอยู่หลายครั้งว่าคนเราตอนที่กำลังจะตาย มักจะเห็นภาพเหตุการณ์สำคัญที่ผ่านมาทั้งหมดในชีวิตเหมือนกับเป็นหนังม้วนหนึ่ง เมื่อคิดได้ว่าครั้งนี้ตัวเองคงไม่รอดแน่ๆ เธอก็อดไม่ได้ที่จะเศร้าโศกเสียใจ เธอยังไม่อยากจะตาย รู้แบบนี้ใส่รองเท้าส้นสูงคู่ที่แพงที่สุดมาที่ดีรหัสบัตรเอทีเอ็มก็ยังไม้ทันได้บอกตู้สี่สี่ ถึงจะแทบไม่ได้ฝากเงินเลยก็เถอะของขวัญวันเกิดของน้ำชายก็ยังไม้ได้เตรียมไว้

ยังคิดยิ่งฟังชาน ตายๆ ไปซะก็ดี มีชีวิตอยู่ไปแล้วได้อะไรขึ้นมาละ...
ติ่งเสี่ยวโหลวคิด

รถยนต์สายไปสายมาก่อนจะพุ่งเข้าไปในลานจอดรถ
พลันความรู้สึกแสนคุ้นเคยก็แผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง เสียงโหวกเหวก
โวยวายของผู้คนด้านหลังและเสียงตะโกนอย่างแหบแห้งของครูฝึกค่อยๆ
ห่างไกลออกไปราวกับว่าลอยมาจากอีกมิติหนึ่ง...

ติ่งเสี่ยวโหลวเอนตัวไปทางด้านหลังจนร่างกายชนเข้ากับพนักพิงที่นั่ง
ของคนขับแล้วหลับไปทั้งอย่างนั้น!

สุดท้ายพอตื่นขึ้นมา ภาพที่ปรากฏตรงหน้าเธอคือใบหน้าของหวังเท่อ
หลังจากนั้นเสียงดังปึงก็ตามมา...ชนท้ายรถคนอื่นเข้าซะแล้ว

2

เวลาเจ็ดโมงเช้า ดิงเลี้ยวโหดขึ้นขึ้นมาอย่างตรงเวลา

ห้องนอนของเธอให้ความรู้สึกเหมือนห้องนอนของสาวน้อยวัยแรก
แย้มไม่มีผิด บนผนังแขวนรูปไว้หลายรูป ซึ่งรูปทั้งหมดนั้นล้วนเป็นรูป
ดิงเลี้ยวโหดยืนอยู่ใต้ต้นแปะก๊วยต้นเดิมในฤดูกาลที่ต่างกันไป

เธอพยายามหยัดกายลุกขึ้น ลำคอก็ยังมีการปวดอยู่ แม้ใส่เสื้อ
ตามต้นคอไว้ แต่เวลาขยับตัวก็ยังรู้สึกเหมือนถูกเข็มทิ่มตลอดเวลาคล้าย
กับมีมดกลุ่มใหญ่กำลังขยี้ย้ายสิ่งของ เธอหลบห้องที่ส่งเสียงโครกคราก
ก่อนจะรีบลงจากเตียงแล้วสวมรองเท้าแตะเดินฉับๆ ออกจากห้องนอน

พอมาถึงหน้าประตูห้องน้ำก็ได้ยินเสียงเพลงไพเราะเสนาะหูของ
เต็งลีจวินดังแว่วมาจากด้านใน

เธอทบทวนประตู “น้ำจะนั่งอยู่ในนั้นอีกนานแค่ไหนคะ”

เสียงอ่อนโยนของตุลีสหิมะลอยมาจากด้านใน “เพิ่งจะเข้ามาเองนะ”

“น้ำช่วยรีบหน่อยได้มั๊ย หนูจะไม่ไหวแล้วนะ” ดิงเลี้ยวโหดขวมดัก

“ไม่ได้หรอก” น้ำเสียงตอบกลับของตุลีสหิมะยังคงอ่อนโยน

ติงเสี่ยวโหวรหันกลับไปมองห้องนอนใหญ่ซึ่งอยู่เยื้องไปเล็กน้อย
ห้องนั้นเป็นห้องของนายหญิงบ้านนี้ อาณาเขตของนายหญิงใช้ว่าจะทะเล่-
ทะล่าเข้าไปตอนไหนก็ได้ และห้องน้ำเต๋ยวของนายหญิงก็ใช่ว่าอยากจะใช้
เมื่อไหร่ก็ได้ เธอล้มเลิกความคิดนั้นไปแล้วพยายามอดทนไว้ก่อน

เสียงโครกครากดังขึ้นอีกครั้ง ในห้องของติงเสี่ยวโหวรปั่นป่วน...
คงคิดอะไรมากไม่ได้แล้ว เธอตัดสินใจแล้วว่าเป็นไงเป็นกัน

คิดได้ดังนั้นเธอจึงเดินไปเคาะประตูอย่างแรง

เสียงฝีเท้าดังแว่วมาจากในห้อง ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าไฟโทะสะลุกแรกใน
เช้าอันสดใสของนายหญิงได้ถูกจุดขึ้นแล้ว ไม่ต้องพูดก็ได้ไม่ยากว่า
ประโยคแรกที่จะออกมาจากปากเธอต้องเป็น ‘อยากตายเหร!’

และเป็นอย่างที่คิดไว้ ประตูเปิดออก ตู๋ลี่สว่มชุดนอนผ้าไหมตัวยาว
ใบหน้ามีแผ่นมาสก์หน้าแปะไว้ เธอตะโกนเสียงดัง “อยากตายเหร!”

ตู๋ลี่หมิงที่อยู่ในห้องน้ำสะดุ้งเฮือกแทบจะในเวลาเดียวกัน

ติงเสี่ยวโหวรกดตู๋ลี่ไว้แน่น พร้อมทั้งแก้งพูดไปร้องให้ไป “แม่
หนูฝันร้าย หนูคิดว่าหนูจะไม่ได้เจอแม่อีกแล้ว!”

คำก่นด่าที่เดิมที่กำลังจะพุ่งออกจากลำคอของตู๋ลี่สลายหายไป
พริบตา เธอกลัวลูกสาวในสภาพแบบนี้ที่สุด และยังกลัวที่จะปลอบใจลูก
อีกด้วย “แกฝันอะไร”

ติงเสี่ยวโหวรปล่อยมารดาให้เป็นอิสระ เธอขึ้นไปในห้องน้ำล้างแก้ง
สะอึกสะอื้น “เรื่องมันยาว...เอาไว้หนูเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วจะเล่าให้ฟังนะ!”

ติงเสี่ยวโหวรพุ่งเข้าไปด้านในพร้อมกับกดล็อกประตู

ตู๋ลี่ยืนกระต๊อบเท้าปึงปึงด้วยความโกรธจัดอยู่ด้านนอก

“ยายเด็กบ้า! แกกล้าหลอกฉันเหร!”

ผ่านไปสิบห้านาที ทั้งสามคนจึงมานั่งพร้อมหน้าพร้อมตากันที่
โต๊ะรับประทานอาหาร ตู๋ลี่สว่กดไฟโทะสะในดวงตาง่ายคงคุกรุ่น ติงเสี่ยว-

โหรวยัดปาห้องโก๋เข้าปาก ทำเป็นมองไม่เห็น

ตุลีส้มิงเทนมใส่แก้ว ดิงเสี่ยวโหรวยื่นมือไปรับแก้วนมและกำลังจะพูดว่า ‘ขอบคุณค่ะน้า’ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงของตุลีส้มิดังขึ้น “ไม่ต้องให้กิน!”

ดิงเสี่ยวโหรวหุดมือกลับ แก้วนมของตุลีส้มิงถูกเจ้าตัวดิงกลับไปดื่มเสียเอง

“ทำไมต้องไปเรียนขับรถด้วย” ตูลีส้มิถาม

“หนูฝันว่าตัวเองได้เรียนขับรถ แม่เคยได้ยินประโยคนี้มั้ย” ดิงเสี่ยวโหรวพูดพลางคิดไปด้วยว่าจะรับมือนายหญิงของบ้านยังไงดี

ตุลีส้มิปรายตามองเธอแวบหนึ่ง

“คนที่ได้พบเจอในความฝัน ตื่นขึ้นมาแล้วให้ไปหา” ดิงเสี่ยวโหรวพูดถึงคัมภีร์เล่มหนึ่งด้วยท่าที่ลึกลับ พอดีเห็นว่าตุลีส้มิสีหน้าไม่เข้าใจ เธอจึงพูดต่อ “เช่นเดียวกับเรื่องที่ได้พบเจอในความฝัน ตื่นขึ้นมาแล้วก็ต้องทำไง”

ตุลีส้มินึกโมโห เธออุกพรวด “มีน้าละ เมื่อคืนฉันฝันถึงแก ได้เจอกับคนที่ไม่ชอบข้าหน้าในความฝัน ตื่นขึ้นมาฉันก็ต้องไปตบแกสินะ!”

ดิงเสี่ยวโหรวรีบกระโดดไปหลบอยู่ด้านหลังน้าชาย

ปกติตุลีส้มิงนั้นเข้าข้างดิงเสี่ยวโหรวอยู่แล้ว เขาเกลี้ยกล่อม “ค่อยๆคุยกันลิฟี่”

ตุลีส้มิลืงตาใส่เขา ตูลีส้มิงสะดุ้ง เขาผลักดิงเสี่ยวโหรวออกจากด้านหลังของตัวเอง “อากาศร้อนขนาดนี้ อย่ามาอยู่ใกล้น้าสิ”

ตุลีส้มิตบโต้อย่างไม่สบอารมณ์ “จะให้ฉันพูดยังไงกับเกติ!”

เมื่อได้ยินประโยคนี้อีกสองคนที่เหลือก็เริ่มปวดหัว นี่เป็นวลีในการเปิดประเด็นที่ใช้เป็นประจำของตุลีส้มิ หากพูดประโยคนี้ออกมาก็เตรียมตัวรอฟังคำเทศนายัตติยาวที่จะตามมาได้เลย

“แกไม่รู้เหรอว่าแกเรียนขับรถไม่ได้ เพราะสภาพร่างกายของแกมันเป็นแบบนี้ แกรู้มั้ยว่าการขับรถมันเป็นอันตรายต่อตัวแกขนาดไหน แกเคยคิดถึงความรู้สึกของผู้หลักผู้ใหญ่บ้างมั้ย...” ยิ่งพูดตุลีส้มียิ่งโมโห

ติงเสี่ยวโหลวแอบชำเลื่องมองเวลาในโทรศัพท์

“หนูจะไปทำงานสายแล้ว!” ติงเสี่ยวโหลวหยิบกระเป๋าล้วววิ่งออกไป
ทิ้งเสียงบ่นของมารดาไว้เบื้องหลังพร้อมกับเสียงประตูที่ปิดลง

ใช้ว่าเธอไม่มีคำพูดอะไร แต่เธอแค่พูดออกมาไม่ได้ก็เท่านั้น เธอ
ไม่กล้าบอกมารดาว่าตัวเองอกหัก ในความเป็นจริงมารดาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอ
กำลังมีความรัก และเธอยังไม่กล้าบอกว่าหลังจากที่อกหักแล้วก็ได้รู้ว่าชีวิต
คนมันสั้นนัก อยากทำอะไรให้รีบทำ เพราะฉะนั้นเธอถึงได้ไปเรียนขับรถ

พูดแบบสรุปคือ ติงเสี่ยวโหลวเป็นคนกระตือรือร้นไม่ยอมหยุดอยู่กับที่ เธอไม่อยากให้ความเศร้าโศกเสียใจมาฉีบทริพลต่อตัวเองนานเกินไป
ดังนั้นตั้งแต่เลิกกันเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว ในช่วงเวลาสั้นๆ ของวันหยุดสุด
สัปดาห์เธอก็ออกจากความเศร้าโศกเพราะการอกหักนั้นได้

ติงเสี่ยวโหลวรู้สึกว่าวันนี้ตัวเองต้องดูดยาตาคนอื่นเป็นพิเศษ ไม่ว่า
จะเป็นตอนขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินหรือตอนเดินบนถนน เพราะมักจะมีใครหลาย
คนมองเธอเสมอ ตอนแรกคิดว่าหลังจากที่รถชนแล้วทำให้เธอสวयขึ้น ทว่า
พอคิดได้ว่าลำคอของตัวเองมีแผลอกอยู่ก็ชักจะไม่แน่ใจสักเท่าไร

เธอเป็นคนรักสวยรักงามมาตั้งแต่เด็ก เธอชอบดูพวกนางแบบตัวสูง
รูปร่างดีในจอโทรทัศน์และชอบดูเสื้อผ้าที่คนพวกนั้นสวมใส่ด้วย เธอยังเคย
เอาผ้าขนหนูมาพันตัวหลังอาบน้ำเสร็จแล้วโพสทำเป็นนางแบบอยู่บนเตียง
ทุกครั้งที่หอบผ้าขนหนูเดินเซตไปถึงหัวเตียงแล้วหมุนตัวมองกลับมา ติง
เสี่ยวโหลวมักจะคิดว่าตัวเองคงดรามาราวกับเป็นราชินีของคนทั้งปวง ต่อมา
พอได้เข้าเรียนเธอก็แอบซื้อนิตยสารแฟชั่นมาอ่าน ดังนั้นตอนที่รู้ว่ามีหา-
วิทยาลัยเปิดสอนสาขาการออกแบบเครื่องแต่งกายด้วย เธอจึงรู้สึกเหมือน
หาจุดมุ่งหมายของตัวเองพบ ซึ่งมารดาเองก็เห็นด้วย นี่เป็นน้อยครั้งมากที่
ท่านสนับสนุนทางที่เธอเลือก ทั้งยังบอกอีกว่าพอเรียนจบจะได้มารับช่วงต่อ
กิจการของครอบครัว

กิจการที่ว่าคือร้านไหมพรมซึ่งตั้งอยู่บนถนนที่ไม่ใช่ย่านธุรกิจใน

เขตทงโจว มีพื้นที่ทั้งหมดไม่ถึงยี่สิบตารางเมตร ตู้ลิ้นและน้องชายร่วมมือกันทำกิจการมาเป็นเวลาสิบกว่าปี ร้านรวงรอบข้างหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกิจการไปไม่หยุด ทว่า ‘ร้านไหมพรมลิ้น’ นั้นยังคงยืนหยัดเปิดกิจการมาจนถึงทุกวันนี้ นี่คือเรื่องที่ตู้ลิ้นภาคภูมิใจที่สุด

ติงเสี่ยวโหวงเพิ่งรู้หลังจากเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยว่านักศึกษาส่วนมากที่เรียนการออกแบบเครื่องแต่งกายนั้น เป็นพวกที่ทางบ้านเปิดโรงงานอยู่แล้ว ในขณะที่ติงเสี่ยวโหวงยังคงวนกับการหาที่ฝึกงาน พวกเขาก็ได้ผลิตเสื้อผ้าที่ตัวเองออกแบบออกมาแล้ว

อาชีพของติงเสี่ยวโหวงในตอนนี่คือผู้ออกแบบตู้แสดงเสื้อผ้า พุดง่าย ๆ คือจัดเสื้อผ้าและอุปกรณ์รวมไปถึงเลือกสีสันทให้เข้ากันเพื่อจัดแสดงสินค้าหลักตัวใหม่ของแบรนด์ อีกทั้งยังเป็นอาชีพที่กระตุ้นการใช้จ่ายเงินของลูกค้าอีกด้วย สำนักงานใหญ่ของบริษัทอยู่ในย่านธุรกิจของประเทศ ผู้จัดการใหญ่เข้าชั้นที่สิบเจ็ดซึ่งมีทัศนียภาพและสิ่งแวดล้อมที่ดีเหมาะแก่การทำเป็นสำนักงานไว้...ติงเสี่ยวโหวงเดินตามบรรดามนุษย์เงินเดือนที่แต่งตัวสวยหล่อเข้าไปในอาคารขนาดใหญ่ บางทีเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ทุกคนอาจจะเพิ่งออกมาจากห้องเช่าที่ขี้เหร่เล็กทั้งแคบ ได้กินเจียนปิงกั๋วจิวหรือเครปส์สไตล์จีนหกชิ้นซึ่งซื้อมาจากริมถนน ทว่าในเวลานี้ทุกคนล้วนดูสดชื่นมีชีวิตชีวาต้อนรับเช้าวันใหม่ นี่สินะพลังของความหวัง

ติงเสี่ยวโหวงขยับตัวอย่างเชื่องช้าเนื่องจากยังเดินเหินได้ไม่ค่อยสะดวกนัก เธอเห็นคนกลุ่มหนึ่งทางด้านหน้ากำลังเดินเข้าไปในลิฟต์จึงรีบเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

“รอดด้วยค่ะ!” ติงเสี่ยวโหวงรู้ดีว่าหากขึ้นลิฟต์รอบนี้ไม่ทัน นั่นหมายความว่าเธอจะต้องไปทำงานสายอย่างแน่นอน ภายในลิฟต์เต็มไปด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายของคนหนุ่มสาว

ติงเสี่ยวโหวงตาเป็นประกายด้วยความดีใจ เมื่อพบว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดของลิฟต์คือเพื่อนร่วมงานที่บริษัท ราวกับเห็นผู้ช่วยชีวิต หญิง

สาวโบกมือให้อีกฝ่ายพลางจับเผือกที่ค่อแล้ววิ่งไปด้วย

เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเพื่อนร่วมงานหนุ่มมองเห็นเธอ ทว่าเขากลับแก้งทำเป็นมองไม่เห็นและเบนสายตามองไปทางอื่นแทน ทุกคนที่ยืนอยู่ในลิฟต์ไม่มีใครยื่นมือออกมาช่วยกดปุ่มเปิด-ปิดลิฟต์ให้เธอสักคน ในระยะห่างเพียงไม่กี่เมตร ประตูลิฟต์ค่อยๆ ปิดลง คนในลิฟต์อาจจะก้มหน้าลง หรืออาจจะยิ้มขบขันอย่างไม่อาจกลั้นที่เห็นคนอื่นกลายเป็นตัวตลกก็ว่าได้

“นี่! นี่!”

มือของติงเสี่ยวโหรวยังโบกค้างอยู่กลางอากาศ ลิฟต์เลื่อนขึ้นไปด้านบนอย่างช้าๆ

เพื่อนร่วมงานส่วนมากมาถึงกันแล้ว ติงเสี่ยวโหรวเดินเข้าไปในบริษัท ทักทายเพื่อนร่วมงานไม่กี่คนที่เดินผ่าน เธอทำเหมือนคนถูกความสำเร็จของการตลาดแบบหลายระดับชั้นล้างสมอง สองมือกำหมัดแน่น เดินกระแทกเท้าปึงปึงแล้วพูดติดกันสามครั้ง

“สู้ๆ! สู้ๆ! สู้ๆ!”

นี่คือคำพูดติดปากของเธอ ในขณะที่ให้กำลังใจคนอื่นก็ยิ่งให้กำลังใจตัวเองไปด้วย

แต่ไม่มีใครตอบกลับมา ทุกคนกำลังร่นวากกับงานในมือ ติงเสี่ยวโหรวไม่ได้สนใจ เธอชินแล้วกับชีวิตที่ไม่มีใครแยแส โต๊ะทำงานของตัวเองในหลีกก็แสดงให้เห็นอยู่แล้วว่าเธอไม่ได้สำคัญเท่าไร ส่วนมากเธอต้องออกไปร้านหุ่นร้านนี้เพื่อจัดการดูแลจัดแสดงเสื้อผ้า ติงเสี่ยวโหรวนั่งลงตรงโต๊ะทำงาน เธอรู้ว่าที่ตัวเองเลือกมาทำงานในเวลานี้เพราะไม่ยากเจอหน้าหวังเท่อ ก่อนหน้านั้น พวกเธอจะมาเจอกันที่ด้านนอกบริษัทตอนแปดโมงยี่สิบนาทีเป๊ะของทุกวัน กินเคเอฟซีราคาแปดหยวนเป็นอาหารเข้าด้วยกันหรือไม่ก็ซื้อข้าวปั้นที่เซเว่นมากิน

ในขณะที่คิดย้อนกลับไป ข้อศอกของติงเสี่ยวโหรวก็ถูกบางอย่างทิ่มเข้า เธอมองไปเห็นต้นกระบองเพชรที่เขาตั้งใจซื้อมาให้เธอเพื่อป้องกัน

รังสีจากคอมพิวเตอร์โดยเฉพาะตั้งอยู่ตรงนั้น

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ดิงเลียวโหรวเพิ่งจะกดรับ เสียงผู้หญิงจากปลายสายก็ดังขึ้นมาทันที

“สวัสดีค่ะ คุณดิงเลียวโหรวใช่ไหมคะ”

“ค่ะ ฉันเอง”

“คืออย่างนี้นะคะ ฉันโทร. มาจากบริษัทประกันภัยค่ะ เรื่องอุบัติเหตุรถชนนั้น ตัวแทนได้ประเมินความเสียหายออกมาแล้วนะคะ โรงเรียนสอนขับรถกับคุณต้องเสียค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่ง”

“พอดีฉันกำลังประชุมอยู่ เดี่ยวจะติดต่อกลับไปนะคะ” พุดจบ ดิงเลียวโหรวก็วางสาย เธอยกมือกุมขมับ รู้สึกได้ถึงความวุ่นวาย หญิงสาวมองไปเบื้องหน้าอย่างว่าวุ่นใจก่อนจะรีบชักสายตากลับมาได้ทันโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว เธอก้มศีรษะลง ซ่อนตัวอยู่ตรงโต๊ะทำงานของตัวเอง ท่าทางแบบนี้ ออกจะน่าขำนิดหน่อย ดูแล้วคล้ายกับนกกระจอกเทศที่ซุกตัวอยู่ในทะเลทรายไม่มีผิด

เธอเห็นห้วงเท่อ แฟนเก่าของเธอเอง

วันพฤหัสบดีที่ผ่านมา เธอกำลังทำงานอยู่ในร้านแห่งหนึ่ง ห่วงเท่อส่งข้อความมาชวนไปกินข้าวตอนเย็น ในตอนนั้นดิงเลียวโหรวคิดว่าในที่สุดวันนี้ก็มาถึง ห่วงเท่อจะขอแต่งงานกับเธอแล้ว และคำสาปที่ติดตัวเธอมานานหลายปีจะได้ถูกลบล้างไปเสียที

การคาดเดาของดิงเลียวโหรวไม่ใช่การเดามั่วๆ ก่อนหน้านี้เธอได้ยินหลายคนพูดกันว่าห่วงเท่อขอคำแนะนำเรื่องเบรนต์แวนเพชระจากเพื่อนร่วมงานที่เป็นผู้หญิง ต่อมาเธอเห็นประวัติการค้นหาคอมพิวเตอร์ของเขาประมาณว่า ‘ขอแต่งงานอย่างไรให้โรแมนติคที่สุด’

หลังจากนัดเวลาเรียบร้อยแล้ว ดิงเลียวโหรวก็ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เธอต่อสายหาซาซ่าเล่าความเป็นไปของเรื่องราวอย่างรวบรัด ก่อนจะเริ่มบ่นว่าวันนั้นตัวเองแต่งตัวธรรมดาเกินไป ในสถานการณ์แบบนี้ควรแต่งตัว

ให้สวถึงจะถูก คิดไปไกลถึงขนาดที่ว่าต่อไปจะตั้งชื่อลูกว่าอะไร จะซื้อบ้านเพื่อให้ลูกได้เข้าโรงเรียนดีๆ ที่ไหน ถ้าลูกแต่งงานแล้วไม่กตัญญูจะทำอย่างไรยังไม่ทันได้คิด... ซาซ่าเตือนเธอว่าอย่าเพิ่งฟังซ่าน ยิ่งเวลาแบบนี้ยิ่งต้องทำเป็นไม่สนใจ ผู้ชายถึงจะรู้สึกว่าได้รับของมีค่าไป ดิงเสี่ยวโหรวเห็นว่ามีเหตุผล เธอเปลี่ยนกระโปรงตัวใหม่ในร้านเจียบๆ เก็บป้ายราคาให้ดีก่อนจะลงมาที่แผนกจำหน่ายเครื่องสำอางเพื่อขอให้ช่างแต่งหน้าให้แล้วออกไปตามนัดอย่างมีความสุข

เมื่อมาถึงร้านอาหาร หวังเห่ก็รออยู่ก่อนแล้ว อาหารทั้งหมดบนโต๊ะล้วนแต่เป็นสิ่งที่ดิงเสี่ยวโหรวชอบกินทั้งนั้น เธอนั่งลงพร้อมกับถามด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานต่างจากทุกครั้ง

‘ทำไมวันนี้ถึงมากินข้าวกับฉันล่ะ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า’

หวังเห่หัวเราะ ‘กินก่อนเถอะ กินเสร็จแล้วค่อยคุยกัน’

ดิงเสี่ยวโหรวได้แต่บอกตัวเองว่าในสถานการณ์แบบนี้อย่าได้กินอะไรเยอะนัก ทว่าพอได้จับตะเกียบก็อดไม่ได้ที่จะกินหมู่นกนั้น อีกทั้งยังไม่ลืมที่จะหาข้ออ้างให้ตัวเองอีกหน่ยว่าเดี๋ยวก็จะได้เป็นครอบครัวเดียวกันแล้วไม่กินก็เสียดายของแยะ

หวังเห่ดูกระวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด ส่วนในใจของดิงเสี่ยวโหรวกำลังลึกลับ

‘นายกำลังคิดอยู่ใช่ไหมล่ะว่าจะสารภาพออกมายังไง’

และในที่สุดหวังเห่ก็ทนไม่ไหว จึงต้องพูดออกมา ‘เสี่ยวโหรว อย่าเพิ่งกิน ฉันมีเรื่องอยากจะคุยกับเธอ’

‘ฉันตกลง’ ดิงเสี่ยวโหรวพูด

‘หา?’

ดิงเสี่ยวโหรวเพิ่งรู้ว่าหลุดพูดความในใจออกไปจึงรีบอธิบาย ‘ฉันหมายถึง... นายพูดเถอะ’

หวังเห่กระแอมหนึ่งทีพร้อมกับนั่งตัวตรง มองหญิงสาว ‘เสี่ยวโหรว

ฉันว่าเราดำเนินความสัมพันธ์แบบนี้ต่อไปไม่ได้แล้วละ’

สมองของเธอกำลังประมวลผลอย่างหนักว่าคำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร เธอคิดแม้กระทั่งว่าหรือนี่จะเป็นการแก่งอ้อของอีกฝ่ายก่อนขอแต่งงาน อย่างเช่นหวังเธออาจจะพูดต่อ ‘ฉันอยากจะเริ่มต้นความสัมพันธ์แบบใหม่กับเธอด้วยการเป็นว่าที่เจ้าบ่าวของเธอ’

‘เราเลิกกันเถอะ’ หวังเธอบอก

ความคาดหวังบนใบหน้าของติงเสี่ยวโหรวยังไม่ทันจะฉายออกมา ก็มีอันต้องชะงักไป และเธอก็ไม่ได้คิดเพื่อฝันอะไรอีกแล้ว เธอมองหวังเธออีกฝ่ายมีท่าทีจริงจังเหลือเกิน

‘ฉันชอบลูซี่’

เธอฟังเขาพูดด้วยท่าทางที่ทำอะไรไม่ถูก ‘ช่วงเวลาที่คุณคบกัน เธอดีต่อฉันมาก เธอมอบความทรงจำดีๆ ให้ฉัน และฉันคิดว่าตัวเองก็ทำเรื่องที่สามารถทำให้เธอได้ไปหลายอย่างแล้ว ฉันคิดอยู่นานมาก แต่ก็ยังรู้สึกว่าการที่ลูซี่เหมาะกับฉันมากกว่า ฉันคิดทบทวนอยู่นานมากเลยนะถึงได้คำตอบแบบนี้ เพราะฉันฉันเลยรีบมาบอกเธอ เพราะไม่อยากให้เธอเสียเวลาไปมากกว่านี้...’

หวังเธอยังพูดต่อไปอีกหลายคำ แม้ติงเสี่ยวโหรวจะไม่ได้ขัดขึ้นมา แต่ก็ไม่ได้ฟัง เธอรู้สึกว่าอะไรบางอย่างที่อยู่ในใจกำลังถล่มลงมาทีละน้อย เธอเก็บข้ออดีตอันงดงามเหล่านั้นที่ยังคงหลงเหลืออยู่เอาไว้ในเศษซากปรักหักพัง ไม่สามารถมองเห็นเมืองแห่งความรักที่เคยมีอยู่ตรงนั้นได้อีกแล้ว

ในวันนั้นติงเสี่ยวโหรวแสดงท่าทางยินดี เธอบอกลาอีกฝ่ายอย่างสุภาพแล้วยิ้มพร้อมกับเอ่ยคำลา จากนั้นจึงยื่นกรานว่าจะจ่ายเงินเอง ตอนทีเลิกรากัน เธอร้องให้พุ่มพ่ายไม่ออก เธอเอาแต่คิดว่ายังไงเธอก็เป็นคนที่ถูกทิ้งจึงพยายามที่จะรักษาศักดิ์ศรีของตัวเองไว้ ศักดิ์ศรีเป็นสิ่งที่ดี นี่เป็นสิ่งที่เธอเรียนรู้มาจากตุลลี่ผู้เป็นมารดาของเธอ เธอใช้การกระทำบอกกับหวังเธอว่าตัวเองไม่เป็นไร เธอเลือกที่จะเหยียบย่ำหัวใจที่แตกสลายแล้วเดิน

จากมาโดยไม่คิดจะหันกลับไปอีก

ตอนนี้หวังเต๋อเดินตรงมาที่โต๊ะทำงานของเธอ ดิงเสี่ยวโหลรวคิดไปต่างๆ นานา หรือว่าไต้บ๊านี่เป็นโรคร้ายรักษาไม่หาย หรือว่าเขาถูกทิ้งแล้วจะกลับมาขอคืนดี ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนก็ทำให้ดิงเสี่ยวโหลรวรู้สึกเหมือนได้แก้แค้นทั้งหมด

หวังเต๋อหยุดยืนตรงข้างกายเธอ เขายื่นการ์ดเชิญหนึ่งใบมาให้

“เสี่ยวโหลรว ฉันจะแต่งงานแล้วนะ”

ดิงเสี่ยวโหลรวยกมือขึ้นตบหน้าหวังเต๋อไปหนึ่งผาดดังเดียว!

นั่นเป็นแค่จินตนาการของดิงเสี่ยวโหลรว เธอยังคงเหม่อมองการ์ดเชิญสีชมพูใบนั้นอยู่

“เสี่ยวโหลรว?” หวังเต๋อเรียกเธอ

ดิงเสี่ยวโหลรวตื่นจากภวังค์ เธอไม่ได้ยื่นมือออกไปรับ นั่นทำให้หวังเต๋อรู้สึกลำบากใจนิดหน่อย

“ลูชี้บอกว่าถ้าเธอไม่รับ ลูชี้จะเป็นคนเอามาให้ด้วยตัวเอง”

ดิงเสี่ยวโหลรวรีบดึงการ์ดเชิญมาถือไว้ทันที เธอหันมองรอบกาย พวกเพื่อนร่วมงานที่แอบดูมาโดยตลอดจึงแสร้งทำเป็นนั่งอยู่กับงานอีกครั้ง หวังเต๋อเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก

ดิงเสี่ยวโหลรวรู้สึกหวังเต๋อเหมือนกับเด็กอมมือคนหนึ่ง ที่จำเป็นต้องมีคนเป็นผู้ใหญ่มากอดดูแล ถึงจะสามารถใช้ชีวิตได้ดี เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีที่สุดของเขา ในวินาทีนั้น ดิงเสี่ยวโหลรวรู้สึกหวังเต๋อตัดสินใจไม่ผิด ลูชี้เหมาะสมกับเขามากกว่าเธอ

สองนิ้วของเธอหนีบการ์ดเชิญไว้ รับรู้ได้ว่าท่าทีของตัวเองนั้นแข็งแกร่งต่างคล้ายกับว่าหัวใจของเธอในตอนนี้อันชาจนเกือบจะไร้ความรู้สึก

เธอเงยหน้าขึ้นพร้อมกับบ่นย่ำ “ยินดีด้วยนะ!”

3

“ยินดีกับผีน่ะสิ!”

ชาชาโยนการ์ดเชิญลงถึงขยะ

ด้วยความที่ในโรงพยาบาลมีคนพลุกพล่าน จึงไม่มีใครสังเกตเห็น
ความโกรธแค้นของแพทย์หญิงอายุยังน้อยคนนี้

“ทำไมไม่ตอบเขาไปสักทีนะ ถ้าเป็นฉัน...ฉันจะตอบให้แม่เขาจำลูกชาย
ตัวเองไม่ได้เลย” ชาชาพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมา ดิงเสี่ยวโหลวเป็นเพื่อนสนิท
ที่สุดของเธอ แต่ไม่เคยทำอะไรได้ตั้งใจเธอสักอย่าง

“ยังไงซะเขาก็ทิ้งเธอแล้ว ยังจะต้องไปแคร์อะไรเขามาก ด่าเขาไป
สักชุดเหอะ ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ การตัดใจที่ดีที่สุดคือการทำให้เจ็บช้ำน้ำใจ
กันทั้งสองฝ่าย” ยิ่งพูดชาชายิ่งโกรธ เธอลากดิงเสี่ยวโหลวให้ออกเดิน
ตาม “ไป เจริญไปคิดบัญชีเขาเป็นเพื่อนเธอ”

ดิงเสี่ยวโหลวที่ถูกลากไปได้เพียงไม่กี่ก้าวสะบัดตัวเบาๆ

“ฉันทำไม่ได้หรอก”

“โอ๊ย...หัดโกรธหัดเกลียดคนอื่นบ้างสิ ตอนแรกมันก็แปลกๆ แหะ

แต่เดี๋ยวพอทำบ่อยๆ ก็ชินเอง เหมือนกับตอนที่ฉันเพิ่งจะได้ผ่าตัดใหม่ๆ ฉันก็ไม่กล้าเหมือนกัน” ซาซ่าออกแรงลากเธออีกครั้ง

“เธอลืมไปแล้วหรือไม่ว่าลูซี่ที่เป็นว่าที่เจ้าสาวของเธอ คือหัวหน้าของฉัน”

ซาซ่าชะงัก แต่ยังคงไม่ยอมแพ้ “เป็นหัวหน้าแล้วยังไงล่ะ เป็นหัวหน้าแล้วจะใช้อำนาจมาแหย่แฟนของคนอื่นยังงี้ก็ได้เหรอ ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่ต้องทำงานที่นี่แล้ว!”

“หยุดโว้ยวายได้แล้วซาซ่า...” เสียงของดิงเสี่ยวโหรวเบาหวิว “สภาพอย่างฉันจะให้หางานทำสักงานมันไม่ง่ายเลยนะ ถ้าลาออกจริงๆ จะให้ฉันไปทำอะไรล่ะ”

ก่อนหน้านี้ดิงเสี่ยวโหรวเปลี่ยนงานมาสามงานแล้ว สาเหตุเพราะโรคลมหลับกำเริบในระหว่างที่กำลังทำงาน

ซาซ่าเลิกล้มความตั้งใจไปในที่สุด

สมัยรู้จักกันใหม่ๆ ช่วงมัธยมปลาย ทั้งสองคนยังเป็นแค่เด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวนิสัยนั้นกลับแตกต่างกันอย่างชัดเจน คนหนึ่งเป็นคนประเภทมีบุญคุณต้องทดแทน มีความแค้นต้องชำระ กล้าคิดกล้าพูด อีกคนนั้นเป็นคนไม่สู้คน อะไรก็โทษตัวเองไปหมด

ดิงเสี่ยวโหรวก้มหน้าลง แว่ตาเศร้าสร้อย

“เธอจะทนแบบนี้ต่อไปเหรอ เธอจะมองดูพวกเขาแสดงออกว่ารักกันปานจะกลืนกินได้เหรอ” ซาซ่าถาม

“รอให้โบ๊ตสงวตที่แล้วออกมาก่อนฉันค่อยคิดดูอีกที ให้มีเงินติดตัวอยู่นิดหน่อยดีกว่า จะได้ไม่ต้องมานั่งกังวล” ดิงเสี่ยวโหรวยิ้มออกมาราวกับไม่คิดอะไรมาก “จริงสิ เธอจำได้มั๊ยว่าหวังเหอเป็นแฟนคนที่เท่าไรของฉัน”

คำถามนี้ไม่ยากสำหรับซาซ่าเลย เธอขุ่นนัวขึ้นมาสามนิ้ว “คนที่สามสิบทำไมเหรอ”

พูดจบซาซ่าก็รีบยกมือปิดปาก มองดิงเสี่ยวโหรวที่กำลังมองตาโตมา

ทางเธอเช่นกัน

“คำสาปนั้นแผลงฤทธิ์อีกแล้วหรือ”

ดิงเสี่ยวโหลรวพยักหน้า

สิบปีก่อนในห้องลองเสื้อผ้า หญิงตั้งครรภ์คนนั้นขึ้นฟ้าสาปแข่งดิงเสี่ยวโหลว แม้จะเป็นเพียงการเข้าใจผิด แม้ว่าหญิงตั้งครรภ์ตั้งใจจะกล่าวสาปแข่งอีกคนหนึ่ง ทว่านับตั้งแต่วันนั้น ชีวิตของดิงเสี่ยวโหลวก็เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

เดิมทีเธอแค่เป็นโรคลมหลับ หรือพูดง่ายๆ ก็คือเธอสามารถหลับได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ระยะเวลาของอาการนั้นไม่นานนัก ส่วนมากไม่เกินสิบนาที ดิงเสี่ยวโหลวบอกว่าตลอดระยะเวลาที่มีอาการนั้นเธอจะจำอะไรไม่ได้เลย เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพอลุกขึ้นมาจากพื้นแล้วควรจะทำอะไรต่อ

ตอนที่มีอาการใหม่ๆ ตู๋ลี่ผู้เป็นมารดากังวลมาก ทว่าในผลรายงานการตรวจของโรงพยาบาลเขียนเอาไว้อย่างชัดเจนว่า ยายเด็กคนนี้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ตู๋ลี่ถึงได้ตั้งตารอคอย เธอเคยได้ยินคนพูดว่าบางคนทีเมื่อก่อนเป็นคนปกติทั่วไป หลังจากป่วยหนักแล้วฟื้นขึ้นมาจะสามารถดูดวงทำนายอนาคตได้โดยไม่ต้องมีครูสอน

ดังนั้นจึงมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ดิงเสี่ยวโหลวฟื้นขึ้นมาจากรอคลมหลับ แล้วตู๋ลี่ถามเธอว่า ‘ร้านของเราในปีนี้จะไปได้สวยมั๊ย’

ดิงเสี่ยวโหลวส่ายหน้า

‘ฉันจะหาคนรวยๆ ลักคนมาเป็นคู่ชีวิตได้มั๊ย’

ดิงเสี่ยวโหลวส่ายหน้า

‘นำชายตู๋ลี่หมิงถาม ‘ปีนี้น้ำจะหาแฟนได้มั๊ย’

ดิงเสี่ยวโหลวยังคงส่ายหน้า

ตู๋ลี่หมดหวัง ‘แกจะบอกว่าไปได้ไม่สวย? หาไม่เจอ?’

ดิงเสี่ยวโหลวตอบ ‘หนูจะบอกว่าหนูไม่รู้’

‘ช่างเถอะ ลูกสาวสุดที่รักเป็นโรคนี้ฟรีแล้วละ’ ตู้อี้ลี้คิดจะปลอบใจลูกสาว ‘แต่ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ต่อจากนี้ไปแกห้ามไปเรียนขับรถอีก มันอันตราย’

ถึงไม่มีเรื่องเรียนขับรถ ชีวิตของเธอก็ยังคงมีอันตรายและต้องอับอายขายหน้าอย่างอื่นอยู่ดี อย่างเช่นบางครั้งไปกินข้าวที่ร้านอาหาร ตอนที่กำลังพูดคุยกับชาช่าอย่างสนุกสนาน อยู่ดีๆ วินาทีต่อมาก็น้ำกระแทกกับโต๊ะอาหารมันเย็นแล้วแน่นิ่งไม่ไหวติง ตอนที่กำลังร้องเพลงระหว่างอาบน้ำ จู่ๆ ก็หงายหลังล้มลงไปกองอยู่กับพื้น หรือตอนที่เรียนว่ายน้ำ ว่ายอยู่ดีๆ ก็จมน้ำชะอย่างนั้น หรือจะเป็นปีแรกที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย ตอนที่สมองกำลังแล่นได้ดีในตอนที่สอบภาษาและวรรณคดี แต่พอมือจับปากกา ก็ดันพุดล้นกับกระดาษข้อสอบไปซะอีก...

หากจะบอกว่าทั้งหมดเป็นเพราะโรคหล่นหลักก็ยังไม่ทำให้เด็กสาวคนหนึ่งรู้สึกชีวิตขมขื่นแต่อย่างใด เพราะมีเรื่องที่น่ากลัวต่อจากนี้ต่างหาก

ตอนปีหนึ่ง ดิงเสี่ยวโหลวมีแฟน อีกฝ่ายเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนของเธอ เขาตามจีบเธออยู่นาน ดิงเสี่ยวโหลวเป็นคนประเภทที่บางครั้งก็สงสัยว่าตัวเองไม่ได้รักใครสักคน แต่รักสิ่งที่เรียกว่ารักแท้ต่างหาก เธอทุ่มเททุกอย่างที่มีให้เขาไป บางทีเธออาจเกิดมาเป็นคนแบบนี้ แม้จะรู้อยู่แล้วว่าหากหลงเหลือความรักไว้ปกป้องตัวเองบ้างก็คงเจ็บไม่มากเท่าไร

ครึ่งปีต่อมา แฟนหนุ่มหมายเลขหนึ่งบอกเลิกเธอ เหตุผลคือเมื่อที่ต้องเจอหน้ากันตลอด ไปเรียนพร้อมกันทุกวัน ในตอนนั้นดิงเสี่ยวโหลวเสียใจมาก เธอเชื่องซึมเหม่อลอยและผอมลงมาก ตอนกลับบ้านในวันหยุดสุดสัปดาห์ถึงกับทำเอาตู้อี้ลี้ตกอกตกใจ เพราะเธอแอบเพิ่มเงินในบัตรเครดิตให้ลูกสาวทุกเดือน เดือนละสามร้อยหยวนเพื่อให้ลูกสาวได้กินแต่ของที่ดีแท้ๆ

แฟนหนุ่มหมายเลขสองเป็นคนหนุ่มที่ชื่นชอบศิลปะวรรณคดี มีตาชั้นเดียว รูปร่างหน้าตาคล้ายกับคนเกาหลี ครั้งแรกที่พบกัน ดิงเสี่ยวโหลว

ชอบคิดบ่อยๆ ว่าอีกฝ่ายจะทำในสิ่งที่คาดไม่ถึงด้วยการพูดประโยค ‘ซึมนิดา’ ออกมาหรือเปล่าหนอ ทั้งสองคนคบกันยังไม่ถึงหนึ่งเดือน แฟนหนุ่มหมายเลขสองก็บอกเลิกเธอแล้วไปคบกับนักเรียนแลกเปลี่ยนชาวเกาหลี แทนซะอย่างนั้น...

แฟนหนุ่มหมายเลขเจ็ดเป็นเทรนเนอร์ ตอนนั้นดิงเสี่ยวโหวเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว ทั้งสองคนรู้จักกันที่ฟิตเนส หลังจากนั้นสองเดือน เขาก็ขอเลิกกับเธอ เหตุผลคือที่ฟิตเนสนั้นมีผู้หญิงร่ำรวยเงินทองเต็มไปหมด...

แฟนหนุ่มหมายเลขสิบห้าเป็นคนหน้าตาดีมาก ผิวพรรณดียิ่งกว่าดิงเสี่ยวโหว นิสัยก็ไม่แย่ เขาใส่ใจดูแลเธอดีมาก ติดอยู่อย่างเดียวคือเวลาที่อยู่ด้วยกันดิงเสี่ยวโหวรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมือนการคบกันเท่าไร พุดตรงๆ คือเหมือนเป็นพี่น้องกันมากกว่า ต่อมาอีกฝ่ายก็พูดความในใจออกมาว่าตอนที่คบเธอ เขาค้นพบว่าตัวเองชอบผู้ชายมากกว่า ดิงเสี่ยวโหวไม่ได้โกรธ ไม่ได้แค้น ทั้งสองจากกันด้วยดี หลังจากนั้นไม่กี่ปี แฟนหนุ่มหมายเลขสิบห้าก็ส่งรูปถ่ายใบหนึ่งมาจากต่างประเทศ เขาจดทะเบียนสมรสกับคนรักที่เป็นผู้ชาย และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขภายใต้ท้องฟ้าในต่างแดนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

นานวันเข้าดิงเสี่ยวโหวยิ่งรู้สึกเหมือนได้ทำการทดลองซ้ำหลายครั้งตามจำนวนแฟนหนุ่มที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เธอพยายามพิสูจน์ว่าคำสาปแห่งในตอนนั้นเป็นเพียงเรื่องหลอกลวง แต่เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดคอยตอกย้ำซ้ำเติมเธออยู่เสมอ ขณะที่เธอถูกโชคชะตากลั่นแกล้งจนชวนเซ เธอกลับรู้สึกดีใจขึ้นมาซะอย่างนั้น เธอเคยพบเจอคนรักมาหลายประเภท ทว่าไม่เคยพบเจอกับรักแท้เลย จากสาวน้อยไร้เดียงสาที่เจ็บปวดเสียใจอย่างแสนสาหัสเพราะความรักในตอนนั้น กลายเป็นหญิงสาวที่ด้านชากับทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนี้อย่างไร? ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นของขวัญที่กาลเวลามอบให้ หรือเป็นเคราะห์กรรมของชีวิตกันแน่

ซาซายีนมี้ออกมาดิงแซนดิงเสี่ยวโหวเบาๆ “เธออย่าคิดมากนะ มัน

ก็แค่บังเอิญเท่านั้นแหละ อีกอย่างผู้ชายจะมีอะไรดีสักแค่ไหนกัน จันทน์
ขริบปลายไอนั้นของผู้ชายทั้งวันจนตายด้านกับเนื้อหนังพวกนั้นไปหมด
แล้ว!”

“เธออย่ามาทำตัวไม่เห็นคุณค่าของความสุขที่อยู่รอบกายได้ม๊าย”
ติงเสี่ยวโหลวหันกลับกลางเสียงศีรษะไปไขว่กับกระจกหน้าต่างเบาๆ “ก็แค่
อกหักบ่อยๆ เอง ชินได้ก็ดี...”

ซาซ่ารีบดึงเธอออกมา “ก่อนหน้านี้ฉันลงชื่อสมัครปาร์ตี้ไว้ให้เธอ
ด้วยนะ มีแต่พวกกลัวที่จะมีความรักทั้งนั้นเลย แต่ตอนนี้เห็นเธอเป็นแบบ
นี้แล้ว ฉันคิดว่าเธออย่าเพิ่งไปจะดีกว่า รออีกสักหน่อย เดี่ยวเลิกงานแล้วไป
กินข้าวกันนะ”

“ปาร์ตี้จะมีเมื่อไหร่เธอ”

“เย็นวันนี้”

“ฉันฉันยังต้องไป” ติงเสี่ยวโหลวบอก

“ทำไมล่ะ” ซาซ่าถาม

“จะได้ไปดูว่าจะมีใครที่โศกเศร้ายิ่งกว่าฉันม๊าย” ติงเสี่ยวโหลวตอบก่อน
จะเอ่ยถาม “อ้อ กลุ่มนั้นชื่อว่าอะไรนะ”

ซาซ่าคิดแล้วคิดอีกก่อนจะเอ่ยออกมา “เหตุผลที่ทำให้ฉันไม่มีแฟน”

ปาร์ตี้จัดขึ้นที่ชั้นสองของร้านหนังสือแห่งหนึ่ง เมื่อขึ้นบันไดมา
จากทางทิศตะวันออกเฉียงใต้จะเห็นว่าชั้นสองทั้งชั้นนั้นโล่งกว้าง ตกแต่ง
ด้วยไม้ซุง ตามมุมต่างๆ จัดวางต้นพุ่มต่างเรียงรายไว้ ต้นหวายเลื้อยจาก
ด้านบนลงด้านล่าง ทำให้คนที่พบเห็นรู้สึกผ่อนคลาย

แมวขนสั้นพันธุ์อังกฤษตัวหนึ่งนอนเกือกกิ้งอยู่บนพื้นไม้ขยับตัว
ไปไหน

ที่นั่งตรงกลางมีคนนั่งล้อมอยู่ห้าคน บรรยาการดูอึมครึมเล็กน้อย
ราวกับมีกลุ่มเมฆดำลอยอยู่เหนือศีรษะของคนเหล่านั้น กระดานดำอันเล็ก

ซึ่งอยู่ด้านข้างถูกเขียนด้วยชอล์กสีขาว

ปาร์ตีเหตุผลที่ทำให้ฉันไม่มีแฟน

ติงเลี้ยวโหลวนั่งลงท่ามกลางคนห้าคนนั้น คิดว่าจริงๆ แล้วไม่ใช่ปาร์ตีที่สนุกสนานอะไรเลย แกรมยังเต็มไปด้วยเสียงดังวุ่นวาย อย่างกับงานชุมนุมพอมดเรียกญาติพี่น้องไปศาลไม่มีผิด

หญิงสาวรูปร่างดีแต่งตัวเซ็กซี่ขึ้นขึ้นก่อนเป็นคนแรก เธอมุ่งมาเป็นมวย เพียงแค่เห็น ติงเลี้ยวโหลวก็รู้สึกคุ้นเคยขึ้นมาอย่างประหลาด

“ทุกคนเอาแต่อมพะนำไม่พูดไม่จาฉันก็ไม่สนุกสิ ฉันนั้นขอพูดก่อนเลยนะ เหตุผลที่ทำให้ฉันไม่มีแฟนนะเธอ เหตุผลก็คือแฟนฉันเป็นพวกได้ใหม่ลื้มเก่า” พี่สาวสุดเซ็กซี่บอก

ราวกับเป็นการโต้ว่าทีครั้งใหญ่ คำพูดของพี่สาวสุดเซ็กซี่เปิดประเด็นทำให้ทุกคนระบายความอัดอั้นตันใจออกมา

หญิงสาวที่ดูคล้ายกับพนักงานออฟฟิศยกมือขึ้นด้วยสีหน้าและท่าทางเหนียมอาย “ฉันโตมาในครอบครัวแม่เลี้ยงเดี่ยวเลยไม่มีความมั่นใจแค่คบกับใครสักคนฉันก็กังวลแล้ว”

ชายวัยกลางคนสวมแว่นสายตาพูดต่อ “ผมกลัว การแต่งงานครั้งที่ผ่านมาทำให้ผมเจ็บหนักมาก ผมตัดสินใจแล้วว่าอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต”

ชายหนุ่มลักษณะท่าทางคล้ายนักศึกษาพูดขึ้นบ้าง “ส่วนผมล่ะจนแล้วยังทำตัวเป็นหมามองเครื่องบิน ผมรู้ว่าพวกคุณจะต้องดูถูกผมแน่ๆ พวกคุณคิดกันไข่ม้อยละว่าผมควรจะหัดเจียมตัวซะบ้าง แต่ผมไม่ได้ทำอะไรไม่ดีสักหน่อย การหาแฟนสวยๆ ด้วยความบริสุทธิ์ใจมันผิดตรงไหนอีกอย่าง...ที่ผมทำแบบนี้ก็เพราะคิดถึงคนรุ่นต่อไปหรอกระ”

ในขณะที่ทุกคนกำลังต่างคนต่างพูดอยู่นั้น เสียงฝีเท้าก็ดังมาจากทางบันได

ไม่นานฉือซันก็เดินขึ้นมา เขาสวมเสื้อยืดสีเทาอ่อนกับกางเกงลาย

ทหารลีกากี่ สวมรองเท้าบูตทิมเบอร์แลนด์สีเหลืองสุดคลาสสิก การแต่งกาย
แสนสง่างามนั้นทำให้ผู้คนที่พบเห็นหลงใหลเคลิบเคลิ้ม

เดิมทีติงเสี่ยวโหลวไม่สนใจความเงียบที่อยู่เบื้องหลัง แต่เมื่อได้ยิน
เสียงของสาวออฟฟิศคนนั้นพูดขึ้นมาอย่างตื่นเต็นว่า “หล่อจัง...” ผู้หญิงเอง
ก็ให้ความสนใจเรื่องรูปร่างหน้าตาไม่น้อยไปกว่าผู้ชายเท่าไร เธอจึงหันมอง
ตามสายตาของทุกคนไป

มองแวบแรกดูเหมือนไม่มีอะไร แต่ก็ทำให้ติงเสี่ยวโหลวเกือบตกเก้าอี้
ได้ เธออยากหาที่ซ่อนตัวซะมด คงไม่มีวิธีไหนจะดีไปกว่าการหลบซ่อน
อีกแล้ว ทว่าไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็สงบสติอารมณ์ได้

‘ทำไมต้องหลบด้วย ไม่เห็นจำเป็นต้องหลบเลยสักนิด ในเมื่อเขา
ไม่รู้จักฉัน’

แม้ติงเสี่ยวโหลวจะรู้ว่านี่เป็นเพียงจินตนาการของตัวเอง แต่พอ
ฉือซินมองมาที่ไร เธอก็กลับรู้สึกเหมือนกำลังอยู่ท่ามกลางความร้อนระอุของ
ดวงอาทิตย์ มีเสียงลมจากฤดูร้อนพัดผ่านมาในอากาศ เสียงจักจั่นแว่วมา
จากที่ไกลแสนไกล ไหนจะกลิ่นใบไม้ใบหญ้าที่ผสมปนเปมากับกลิ่นของยาง
บนลู่วิ่ง ทั้งหมดทั้งมวลนี้ทำให้เธอรู้สึกเหมือนหลุดเข้าไปอยู่ในอีกโลกหนึ่ง

ฉือซินนั่งลงตรงเก้าอี้ที่ว่างอยู่ด้วยท่าทางสุขุมเยือกเย็น เขาทักทาย
คนที่นั่งอยู่ “ขอโทษทุกคนด้วยนะครับที่มาช้า พอตีผมทำโอทีอยู่คนเดียว”

เขาพูดพลางกวาดสายตาตามองหน้าทุกคนในที่นี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ติง
เสี่ยวโหลวยิ่งแน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่รู้จักรเธออย่างแน่นอน และเป็นไปตามคาด
คนที่เกิดมาหน้าตาดีอย่างฉือซินย่อมต้องได้รับการให้อภัยจากคนรอบข้าง
อยู่แล้ว ทุกคนล้วนแต่มีปฏิกิริยาตอบกลับมาอย่างเกรงใจพร้อมกับบอกเขา
ว่าไม่เป็นไร

“ต่อไปเป็นใครดีล่ะ” ชายวัยกลางคนถามขึ้น

นักศึกษาหนุ่มชี้ไปที่ฉือซิน “พี่คนหล่อคนนี้ก็แล้วกัน”

“ผม?” ฉือซินถาม “จะให้ผมทำอะไรล่ะ”

พี่สาวสุดเช็กชี้ไปที่ตัวอักษรบนกระดานดำ

ดิงเสี่ยวโหรวมองเขาด้วยสายตาสงสัยใครรู้ ตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ดวงตาคู๋สวยคู่นั้นจะต้องซุกซ่อนเรื่องราวที่เธอไม่รู้มากมายเอาไว้ อย่างแน่นอน

เมื่อขึ้นเปิดปาก “เหตุผลที่ผมไม่มีแฟนก็คือในใจของผมยังมีใครคนหนึ่งอยู่”

อ้อ เป็นอย่างนี้เอง...จิตใจของดิงเสี่ยวโหรวสงบขึ้นมา ความรู้สึกนี้ไม่ต่างอะไรจากดินแดนทางใต้อันร้อนระอุทราบข่าวการมาเยือนของหิมะจากเมืองเหนือ อารมณ์สงบนิ่ง ไม่ตื่นตระหนกตกใจ ความรู้สึกนี้เหมือนกับการซื้อหนังสือมาเล่มหนึ่งแล้วไม่เคยได้เปิดอ่าน ทว่ากลับบังเอิญได้รู้เรื่องราวบางตอนของหนังสือเล่มนั้นจากที่อื่น และไม่ได้รู้สึกเหนือความคาดหมายอะไรมากมายก่อนจะอุทานออกมาเพียง ‘อ้อ ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง’

หลังจากที่ฉือซันพูดจบ ทุกสายตาก็จับจ้องไปที่ดิงเสี่ยวโหรวอย่างไม่ได้นัดหมาย

เธอรีบโบกมือ “พวกคุณเข้าใจผิดแล้ว คนที่เขาพูดถึงไม่ใช่ฉันสักหน่อย!”

ทุกคนมีสีหน้ามึนงง พี่สาวสุดเช็กชี้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดเป็นคนแรก จิ้งยืมและพูดว่า “พวกเราหมายถึงว่าเธอควรจะพูดเหตุผลที่เธอไม่มีแฟนได้แล้วต่างหากล่ะ”

ดิงเสี่ยวโหรวเพิ่งจะรู้ว่าเข้าใจผิดจึงรีบพูดออกมาโดยไม่ทันคิด

“เพราะฉันถูกสาป”

พอพูดจบดิงเสี่ยวโหรวก็เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา ทำไมเธอถึงได้พูดเรื่องนี้ออกไปง่ายๆ แบบนี้ ในเมื่อรู้อยู่แก่ใจว่านี่เป็นความลับที่ตัวเองเก็บซ่อนไว้มานานหลายปี

หนุ่มนักศึกษาหลุดหัวเราะออกมา “คำสาป? ล้อพวกเราเล่นหรือครับพี่”

แววตาของทุกคนบ่งบอกว่าไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด ดิงเสี่ยวโหลวแอบมองจอขึ้นที่นั่งอยู่ด้านข้าง เขาไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกมา ทำเพียงแค่นั่งขมวดเล็กน้ย เหมือนกับไม่สนใจเรื่องตรงหน้าเลยสักนิด ดิงเสี่ยวโหลวคิดอยู่แล้วว่า จะต้องเป็นเช่นนี้ การมาที่นี่ไม่ใช่เพราะว่าต้องการรักษาบาดแผลในใจให้หายดี แค่อำนาจทำให้ก้าวผ่านช่วงเวลาแห่งความเศร้าโศกในคำคืนอันน่าเบื่อหน่ายไปได้ก็พอ ส่วนเรื่องของการรักษาแผลใจให้เป็นเรื่องของตัวเองจะดีกว่า

ดิงเสี่ยวโหลวเริ่มไม่สบายใจ พอบอกออกไปก็ถูกคนอื่นมองว่าเป็นเรื่องตลก ดังนั้นเธอก็แก้มองซ้ายขวา “ใช่ค่ะ ฉันล้อเล่น ตั้งแต่วันที่ฉันมาถึงที่นี่จนถึงตอนนี้ บรรยากาศในงานมันหดหู่มากเลย เหตุผลที่เรามาที่นี่มันคืออะไรคะ ไม่ใช่เพราะว่าอยากลิ้มเรื่องราวแย่ๆ หรือกลัว เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนที่นั่งอยู่มาทำตัวให้มีความสุขกันดีกว่าค่ะ!”

คำพูดของดิงเสี่ยวโหลวได้รับเสียงตอบรับจากพี่สาวสุดเช็กซีแทบจะในทันที เธอลุกขึ้นยืนอย่างกระตือรือร้นพร้อมกับเอ่ยปากชมดิงเสี่ยวโหลว “พูดได้ดี พวกเรามีความสุขกันเถอะ! ฉันขอประกาศให้รู้โดยทั่วกันว่า บาร์ตี้ได้เข้าสู่ช่วงที่สองแล้ว! ฉีกหน้าแฟนเก่า! ฉันจะบอกกติกาการเล่นเกมที่ให้ทุกคนฟัง!”

พี่สาวสุดเช็กซีกระดกขวดเบียร์ขึ้นดื่มจนหมด หลังจากนั้นจึงวางขวดเปล่าลงบนโต๊ะ “ต่อจากนี้ ถ้าปากขวดหันไปที่ใคร คนคนนั้นจะต้องพูดเรื่องที่ไม่ดีของแฟนเก่า! ถ้าไม่พูดจะถูกเตะออกจากกลุ่ม!” พี่สาวสุดเช็กซียังพูดต่ออีกว่า “ในเมื่อฉันเป็นคนจัดงานนี้ขึ้นมา ฉันขอเริ่มก่อนเลยก็แล้วกัน!”

พี่สาวสุดเช็กซีบอกความรู้สึกของตัวเองท่ามกลางเสียงร้องเชียร์ของทุกคน “ในตอนที่แฟนเก่าตามจีบฉัน เขามักจะบอกว่าเขาชอบผู้หญิงเรียบร้อย พอหลังจากจีบฉันติดแล้ว ตอนอยู่บนเตียงด้วยกันกลับไม่ชอบที่ฉันไม่เรียบร้อย บอกว่าเหมือนกำลังทำอะไรกับคนตายไม่มีผิด ไอ้ทุเรศเอ๊ย!”

ดิงเสี่ยวโหวรตกใจคำพูดที่ตรงไปตรงมาของหญิงสาวคนนี้ ทว่าขณะเดียวกันก็ประทับใจความจริงใจของอีกฝ่าย

พี่สาวสุดเซ็กซี่ขยับมือ ขวดเบียร์เริ่มหมุนเหมือนเข็มนาฬิกา ก่อนจะค่อยๆ หมุนช้าลงท่ามกลางเสียงร้องตะโกนของผู้คน และสุดท้าย...มันหยุดลงที่ดิงเสี่ยวโหวร

จะให้พูดเรื่องแยๆ ของแฟนเก่าต่อหน้าทุกคนนะเธอ เธอไม่เคยทำเรื่องแบบนี้มาก่อนเลย...พอเห็นดิงเสี่ยวโหวรมีท่าทีลำบากใจ พี่สาวสุดเซ็กซี่จึงมองมาที่เธออย่างให้กำลังใจ

เป็นไงเป็นกัน ไหนๆ ก็แตกหักกันไปแล้ว...

ดิงเสี่ยวโหวรรวบรวมความกล้า “แฟนเก่าของฉันแอบคบกับหัวหน้าของฉัน แต่ฉันไม่รู้อะไรเลย ตอนนี้พวกเขาสองคนกำลังจะแต่งงานกัน แล้วยังจะมาแจกการ์ดเชิญให้ฉันอีก! ฉันละเกลียดจนแทบอยากจะเตะน้องชายเขาให้ใช้การไม่ได้ซะมัด แล้วก็อยากจะบีบหน้าอกของยายนั้นให้แหลกไม่มีชิ้นดีด้วย! พวกคนसारเลว!”

ดิงเสี่ยวโหวรตัวสั่นเมื่อพูดคำสุดท้ายจบลง เธอแทบไม่อยากจะเชื่อว่าคำพูดเมื่อครู่นี้จะหลุดออกมาจากปากของตัวเอง จู่ๆ เธอก็รู้สึกเข้าใจซาซาขึ้นมานิดหน่อย มีบุญคุณต้องทดแทน มีความแค้นต้องชำระ เป็นคนแบบนี้ถึงจะดี ชีวิตมันสั้น ไม่พูดสิ่งที่อัดอั้นตันใจออกมาบ้างเดี๋ยวก็ได้ออกแตกตายพอดี จะไปสนใจคนใจร้ายแล้วทำให้ตัวเองเป็นทุกข์ทำไม อยากทำอะไรก็ทำไปเถอะ

อยู่ดีๆ ดิงเสี่ยวโหวรก็รู้สึกโล่งขึ้นมา เธอทำให้ตัวเองเป็นทุกข์มานานเกินไปแล้ว การระบายออกมาบ้างไม่ใช่เรื่องที่ผิดเลย

การเล่นเกมยังคงดำเนินต่อไป ขวดเบียร์เริ่มหมุนต่อ

ดิงเสี่ยวโหวรค่อยๆ ถอยออกมา เธอเห็นฉือซิ่นนั่งกอดแมวขนสั้นพันธุ์อังกฤษตัวนั้นอยู่คนเดียวตรงมุมโต๊ะตัวหนึ่ง เขากำลังเล่นกับมันอยู่ เครื่องหน้าของเขาสะท้อนกับแสงไฟสีเหลืองอมส้มแสนอบอุ่นดูแล้วน่า

หลงไหล ใบหน้าหล่อเหลามีเค้าความอ่อนล้าเหมือนเพิ่งผ่านเรื่องราวหนัก
หน่วงมาอยู่นิดหน่อย ที่ปลายหางตายังคงเหลือร่องรอยของความตกใจอยู่
ติงเสี่ยวโหรวไม่รู้เลยว่าตัวเองเดินมาหยุดอยู่ข้างใต้ของอีกฝ่ายได้
ยังไง

“ทำไมไม่ไปเล่นเกมกับคนอื่นล่ะ” เธอถาม

ฉือซิ่นยังคงเล่นกับแมวต่อไปโดยไม่คิดจะหันมองเธอ เขาพูดด้วย
น้ำเสียงเอื่อยๆ “ฉันกำลังคุยกับหมูตัวนี้อู่นะ”

ติงเสี่ยวโหรวหัวเราะ “เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเป็นแมว”

ฉือซิ่นเงยหน้ามอง สายตาบ่งบอกถึงความรำคาญ “เมื่อไหร่ก็คุยกับ
แมวไป”

ติงเสี่ยวโหรวทั้งอับอายทั้งไม่พอใจ “นายมาด่าคนอื่นได้ยังไง นายว่า
ใครเป็นหมู”

ฉือซิ่นยังคงแสดงท่าทีเบื่อหน่ายและเฉื่อยชาเหมือนก่อนหน้านี้

“แฟนเก่าเหยียบเรือสองแคมแต่เธอไม่รู้เรื่องอะไรเลย ถ้าไม่ใช่หมู
แล้วเป็นอะไรล่ะ”

“นาย!” ติงเสี่ยวโหรวอยากจะตอกกลับ ทว่าเธอคิดอะไรไม่ออกเลย

อยู่ดีไม่ว่าดีเดินมาทำให้ตัวเองขายหน้า หาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ จะมาคุย
กับหมอนี่ทำไม...แท้จริงแล้วการทำให้ฝ่ายตรงข้ามหมดความประทับใจ
ตัวเองมันช่างง่ายดายซะเหลือเกิน แค่ว่าพูดเสียดสีทึมทึมเพียงสองสามคำก็
สามารถทำได้แล้ว

ในขณะที่ติงเสี่ยวโหรวตกอยู่ในสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออก
อยู่นั้น มือของใครคนหนึ่งก็วางลงบนไหล่ของเธอ

พี่สาวสุดเซ็กซี่เข้ามาทำลายบรรยากาศตึงเครียดระหว่างทั้งสองคน
โดยไม่รู้ตัว “มัวทำอะไรกันอยู่ รีบไปเล่นเกมกับพวกเราเร็ว!”

ติงเสี่ยวโหรวเดินฮึดฮัดจากไป ส่วนฉือซิ่นเล่นกับแมวต่อไปเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ขวดเบียร์ยังคงหมุนต่อไปช้าๆ ก่อนจะหยุดลงตรงสาวออฟฟิศท่ามกลางทุกสายตาที่จับจ้องมา เธอดูอึ้งๆ ไม่ยอมพูด

“พูดเลย! พูดเลย! พูดเลย!” ทุกคนส่งเสียงเชียร์

สาวออฟฟิศยกมือปิดหน้าทำทางชินอาย “ใครจะไปกล้าพูดเรื่องแยๆ ของแฟนเก่ากันล่ะ...”

ดิงเสียงโทรหรีดไปทางนักศึกษาหนุ่ม “เธอคิดซะว่าเธอเป็นแฟนเก่าของเธอได้แล้วกัน”

“ใช่ๆ” นักศึกษาหนุ่มรีบล่ำทับ “คิดซะว่าผมเป็นเขา ไม่ต้องเกรงใจเลย”

สาวออฟฟิศมองไปที่หนุ่มนักศึกษา สองคนสบตากัน คนรอบข้างพากันเงิบเสียงลง

จู่ๆ สาวออฟฟิศก็กรี๊ดร้องเสียงดัง ลูกขึ้นพุงตัวไปข้างหน้าก่อนจะกระโดดขึ้นไปอยู่บนตัวชายหนุ่มและเริ่มดั่งทั้งผมของอีกฝ่ายพร้อมกับตะโกนทั้งน้ำตา “คุณรู้มั้ยว่าฉันเสียใจมากแค่ไหน...ฮือๆๆ”

หลังจากงานปาร์ตี้จบลง ทุกคนดูเหมือนจะผ่อนคลายขึ้นมาก

ตรงประตูทางเข้า-ออกของร้านหนังสือมีสวนดอกไม้ขนาดย่อม ถัดไปเป็นทางเดินคดเคี้ยวท่ามกลางแมกไม้เขียวขจี เดินต่อไปอีกไม่กี่ก้าว จะพบกับถนนสายหลักสุดแสนจะคึกคัก

ดิงเสียงโทรหกรลายเป็นเพื่อนกับพี่สาวสุดเซ็กซี่ อีกฝ่ายพูดเลียนแบบเธอ “สู้ๆ! สู้ๆ! สู้ๆ!”

สาวออฟฟิศเอาแต่ขอโทษนักศึกษาหนุ่มด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน “ขอโทษนะ เจ็บมากเลยใช่มั้ย”

นักศึกษาหนุ่มไม่ได้ถือโทษโกรธเคืองอะไร เขาใช้ทิชชูเช็ดเลือดที่มุมปากกลางพูดปลอบใจเธอไปด้วย “ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ทำให้คุณต้องไปทำเล็บใหม่เหมือนกันนี่นา”

สาวออฟฟิศยิ้มซ้ำ ทั้งสองคนต่างหัวเราะออกมา

ติงเสี่ยวโหวรไม่ได้ไปทางเดียวกันกับทุกคน พอเ็นมองทุกคนเดินจากไปจนสุดสายตาแล้ว เธอก็เตรียมตัวจะกลับบ้าง ที่ผ่านมาเธอพยายามจะอยู่จนถึงช่วงสุดท้ายของการรวมตัวต่างๆ ทุกครั้ง อย่างเช่น การถ่ายรูปสำเร็จการศึกษาตอนมัธยมปลาย เธออยู่ชนเก้าอี้หนึ่งแถวลงมาจากแท่นบันไดคนเดียว หรือที่หอพักในวันสำเร็จการศึกษากจากมหาวิทยาลัย เธออยู่ส่งรวมเมตทุกคนกลับบ้านแล้วค่อยบอกกล่าวทั่วทุกมุมของหอพัก สุดท้ายจึงลือกระปรี้ประเปรังให้เรียบร้อยก่อนจะจากไป

การจากลาทุกครั้งก็เหมือนกับเป็นพิธีหนึ่ง ซาซาบอกว่าเธอใส่ใจเรื่องพวกนี้มากเกินไป ทว่าเธอกลับคิดว่าเธอเองก็ไม่ได้อาลัยอาวรณ์อดีตมากนัก นั่น การยึดติดกับอดีตไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร มีแต่จะรังไม่ไห้คนเราเดินต่อไปข้างหน้า จนบางครั้งอาจถึงขั้นทำให้ชีวิตพังไปเลยก็ได้

บริเวณข้อเท้าของติงเสี่ยวโหวรเจ็บแปลบขึ้นมา มันคือแผลที่เกิดจากการเสียดสีนั่นเอง

ติงเสี่ยวโหวรนั่งลงสำรวจบาดแผล คงเป็นเพราะลักษณะการเดินของเธอ ข้อเท้าถึงได้เป็นแผลอยู่บ่อยๆ

ราวกับเคยเกิดเหตุการณ์แบบนี้ที่ไหนมาก่อน...ติงเสี่ยวโหวรปล้นนึกถึงหวังเห่อขึ้นมา

พวกเธอรู้จักกันได้ยังไงนะ

วันนั้นหลังจากจัดแสดงเสื้อผ้าของลูกค้าร้านใหม่เสร็จ ติงเสี่ยวโหวรก็กลับไปทำธุระที่บริษัท เธอพบว่าข้อเท้าของเธอเป็นแผล ตอนนั้นที่ห้องถ่ายภาพเอกสารมีคนอยู่สองสามคน หวังเห่อเป็นหนึ่งในนั้น พอเห็นทุกคนเดินคุยกันออกไปอย่างสนุกสนาน ติงเสี่ยวโหวรจึงแอบถอดรองเท้าส้นสูงออกแล้วเหยียดนิ้วเท้าที่เมื่อยขบ ก่อนจะหยิบทิชชูมาพันแผล

พลาสติกยาแผ่นหนึ่งถูกย่นมาให้

ติงเสี่ยวโหวรเงยหน้า เป็นหวังเห่อนั่นเอง

‘ใช้นี่ดีกว่า’ เขาบอก

ติงเลี้ยวโหรวรับพลาสติกเอร์ยาแผ่นนั้นไว้ ในขณะที่เดียวกันก็รับความรู้สึกบางอย่างมาไว้ในใจเช่นกัน

แต่ก็ใช่ว่ามันจะโรแมนติกอะไรมากมาย ทว่าความสัมพันธ์นั้นดำเนินไปอย่างมั่นคง หวังเห่อไม่ใช่พวกปากหวาน เขามีดีที่การกระทำ เวลากินข้าวด้วยกันเขาจะเหลือสิ่งที่เธอชอบกินไว้ให้ เวลาขึ้นรถไฟฟ้าใต้ดินก็จะจับมือเธอเอาไว้ คอยปกป้องเธออยู่ในโลกใบเล็กใบนี้ เขาคุยกับเธอเกี่ยวกับเรื่องในอนาคตไว้หลายเรื่องมาก...ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่ทำให้ติงเลี้ยวโหรวรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยและยิ่งชอบเขามากขึ้น...มากขึ้นจนยากจะถอนตัว

ติงเลี้ยวโหรวยังคงนั่งอยู่อย่างนั้น เรื่องราวเกี่ยวกับหวังเห่อหลังไหลเข้ามาในหัวไม่ขาดสาย ทั้งตอนที่พวกเธอแอบส่งสายตาหวานซึ่งให้กันในการประชุมของบริษัท ตอนที่ต่างฝ่ายเลือกซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้กัน และกันที่ฝ่ายชายของบริษัท ตอนที่ปล่อยเรือที่ทะเลสาบไซวให้ด้วยกัน ตอนไปหาอะไรกินกันที่กุ้ยเจีย ตอนไปเที่ยวที่หนีตู้...

‘ยากจังเลยแฮะ บางทีอาจจะต้องใช้เวลาก็กู้สึกหนอยกว่าจะเดินออกมาจากตรงนั้นได้’ เธอคิด ความเจ็บปวดมากมายกำลังโจมตีเธออย่างหนัก เธอนั่งลงกอดตัวเองเอาไว้ กำลังจะร้องให้ออกมา

“อา...”

เมื่อขึ้นเดินทางสวนดอกไม้มาเห็นเข้าพอดี สถานการณ์ตอนนี้เดอะโชมส์สต็อก่อนอย่างเดียวนั่นแหละ

ติงเลี้ยวโหรวลืมสิ่งที่คิดอยู่เมื่อครู่นี้ไปจนหมดสิ้น ไม่ว่าอย่างไรเธอจะไม่ยอมให้ตัวเองอับอายขายหน้าต่อหน้าผู้ชายคนนี้อีกเด็ดขาด เธอลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว รีบแต่งทำเป็นร้องเพลงต่อจากคำที่เพิ่งพูดออกมา

“อา อา อา อา อา อาทะเลสาบไซวึงดงามยามเดือนสาม¹!”

¹ 渡情 (ตุงฉิง) เพลงประกอบละครเรื่อง นางพญางูขาว

ฉือซิ่นถึงกับอึ้ง เหมือนเขากำลังดูการแสดงบ้าๆ บอๆ อะไรสักอย่าง
 ดิงเสี่ยวโหรรู้ว่าดวงตาคู่นั้นกำลังจ้องมองเธอจากทางด้านหลัง
 จึงแกล้งทำเป็นร้องเพลงต่อ พร้อมทั้งก้าวเดินต่อไปเหมือนไม่รู้เรื่องราว
 “สายฝนโปรยปรายประหนึ่งสุราในช่วงวสันต์ฤดู ใบพลิวถูกพัดปลิด
 ปลิวดังควั่น!”

ดิงเสี่ยวโหรวเดินร้องเพลงมาตลอดทางจนกระทั่งถึงทางเลี้ยว พอได้
 ขึ้นมาเดินบนทางเท้าและไม่รู้สึกถึงการมีอยู่ของอีกฝ่าย ถึงได้หยุดร้องเพลง
 พร้อมกับถอนหายใจเฮือกใหญ่ คิดถึงเรื่องน่าอายเมื่อครู่นี้ เธอก็คอดไม่ได้
 ที่จะตัวสั่นนิดหน่อย ไม่ต้องเดาก็พอจะรู้ว่าใบหน้าของตัวเองในตอนนั้นต้อง
 แดงมากแน่ๆ

ฉือซิ่นเดินออกจากสวนดอกไม้แล้วโบกรถตรงทางแยก

คนขับหันหน้ามาถาม “จะไปไหนล่ะ”

ฉือซิ่นเกือบจะหลุดปากพูดออกมาว่า ‘กลับบ้าน’ ทว่าพอไม่มีคน
 คนนั้นเลยเรียกได้ว่าเป็นที่ซุกหัวนอนเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงบอกออกไปว่า

“ศูนย์การค้าเซาหยาง ตรงไหนก็ได้”

ลมร้อนขึ้นยามเย็นพัดผ่าน ฉือซิ่นเอนตัวพิงกับพนักพิง ทอดตามอง
 ไปยังถนนเบื้องหน้าอย่างเลื่อนลอย

รถมุ่งหน้าผ่านพื้นที่สีเขียวซึ่งแซมไว้ด้วยสีส้มสวยสดงดงามของดอก
 กุหลาบพันธุ์โรซา ผ่านตอม่อสะพานคอนกรีตสีเทา ก่อนจะผ่านดิงเสี่ยวโหรว
 ที่เดินโซซัดโซเซอยู่ริมถนนไป

4

ครั้งนี้ตึงเลี้ยวโหดตัดสินใจแล้ว

เธอไม่สามารถสู้หน้าหวังเห่อได้ แล้วก็ไม่สามารถตัดใจจากเรื่องราวในอดีตได้เช่นกัน ดังนั้นจึงเลือกที่จะเป็นฝ่ายจากไป เธอทำใจอยู่นานกว่าจะเดินเข้าไปในสำนักงานได้

ทางด้านขวาของสำนักงานถูกจัดเป็นสนามกอล์ฟขนาดเล็ก

ประธานเจิ้งยืนอยู่บนพรมสีเขียว เหวี่ยงไม้กอล์ฟเบาๆ ลูกกอล์ฟฟกถึงหลุมๆ ไปไม่ลงหลุม

เขาสวมรองเท้าแล้วเดินกลับไปที่โต๊ะก่อนจะบอกว่า “ทำไมจะต้องเปลี่ยนไปร้านอื่นด้วยล่ะ ร้านที่คุณดูแลอยู่ก็มีแต่ร้านใหญ่ๆ ทั้งนั้น จะย้ายไปผางซานกับซุ่นอี้จริงๆ นะเธอ แต่ทุกวันนี้ต้องเดินทางโดยนั่งรถไฟฟ้าก็น่าจะลำบากแล้วนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันยินดีจะเป็นผู้บุกเบิกตลาดการค้าในชนบทให้บริษัทเองค่ะ” ตึงเลี้ยวโหดบอก

ประธานเจิ้งมองหน้าเธอ “หลังจากที่คุณเข้ามาดูแลตู้แสดงเสื้อผ้าของ

ร้านค้าพวกนั้น ยอดขายรายเดือนจากหน้าร้านของทุกๆ ร้านก็ไม่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเลย ตู้อัดแสดงเสื้อผ้าถือเป็นการสร้างความประทับใจแรกให้แก่ลูกค้า เพราะฉะนั้นอย่าบอกว่าคุณไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการที่ยอดขายลดลงนะ”

หากเวลาปกติได้ยินประโยคนี้ ดิงเสี่ยวโหรวคงกังวลว่าจะต้องถูกไล่ออกแน่ๆ ทว่าในเวลานี้เธอกลับรู้สึกเหมือนสวรรค์มาโปรด

“ดังนั้นท่านประธานจึงถึงควรร้ายฉันไปอยู่ที่อื่นไฉะคะ ไม่แน่ว่าจะถ้าฉันไปแล้วยอดขายอาจจะพุ่งพรวดขึ้นมาเลยก็ได้ค่ะ”

“ผมเองก็อยากจะให้คุณไป” ประธานจึงบอกแบบไม่อ้อมค้อม “แต่เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว บริษัทส่งพนักงานใหม่ไปดูแลร้านที่คุณพูดถึงเรียบร้อยแล้ว”

“ประธานจึงพิจารณาคุณอีกครั้งได้มั๊ยคะ ฉันต่างหากที่เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด” ดิงเสี่ยวโหรวถาม

ประธานจึงมองหน้าเธอ “ผมว่าคุณคือตัวเลือกในการคัดออกที่ดีที่สุดต่างหาก คุณไม่อยากจะทำงานแล้วไฉ้มั๊ยดิงเสี่ยวโหรว”

“ไม่ใช่เนอะคะท่านประธานจิ้ง!” ดิงเสี่ยวโหรวพอจะรู้แล้วว่าเธอไม่มีทางโน้มน้าวได้สำเร็จ ถ้ายังคิดพยายามต่อไปคงจะถูกไล่ออกจริงๆ แน่ชื่อนในบริษัทแบบนี้ สิ่งที่พวกเขาไม่เคยขาดเลยคือตำแหน่งของเธอที่ไม่ว่าใครก็ทำแทนได้

ขณะเดียวกัน เสียงล้อลากกระแทกกับเสียงรองเท้าส้นสูงกระทบกับพื้นเป็นจังหวะดังมาจากทางลิบบีด้านนอกของสำนักงาน

ทุกสายตาต่างพากันจับจ้องไปที่ร่างของลูซี่

เธอสวมชุดเซตสีฟ้าพาสเทลดูเข้ากัน ผมยาวประบ่าถูกตัดเป็นลอนกระโปรงรัดรูปเผยให้เห็นสะโพกอวบอืด เธอสวมแว่นตากันแดด เดินเฉิดฉายด้วยท่วงท่าสง่างามราวกับจักรพรรดินี ไม่ว่าจะไปทางไหนก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี

“ฟูลูซี่กลับมาแล้ว” แถมยังมีคำพูดประหลาดที่ว่า “ลำบากฟูลูซี่แล้ว”

อีกด้วย

ลูซึ่งกระตือรือร้นน้อยๆ ที่มุ่มปาก ใบหน้าแดงตามปรกติให้เห็นร่องรอยของการทำคัลยกรรมอยู่หลายส่วน ท่าที่ที่แสดงออกมานั้นดูคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“ประธานเจ้จ้อยมัย” ลูซึ่งถามพนักงานสาวคนหนึ่ง

“อยู่ค่ะ”

ลูซึ่งตรงดิ่งไปที่หน้าประตูห้องทำงานก่อนจะเคาะประตู

“ประธานเจ้จอะ”

ภายในห้องทำงาน ดิงเสี่ยวโหววที่กำลังจะเดินออกไปด้านนอกได้ยินเสียงหวานดังมาจากอีกฝั่งของประตู ร่างกายของเธอสั่นเล็กน้อย แต่เธอก็ยังเปิดประตูออก ลูซึ่งเดินเข้ามาด้านในโดยไม่แม้แต่จะปรายตามองเธอเลยสักนิด ตอนที่เดินสวนกันยังเดินชนไหล่เธอไปอีกต่างหาก แถมกระเป๋าล้อลากยังชนเข้ากับหัวเข้าของเธอเต็มๆ อีกด้วย

ประธานเจ้จลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างรวดเร็ว “ลูซึ่งกลับมาแล้ว! ลำบากเลยนะคนเก่งของเรา โชคดีที่มีคุณอยู่ คราวนี้เราถึงสามารถเซ็นสัญญากับทางฝั่งเซียงไฮ้ได้สำเร็จ!”

“ไม่ใช่สักหน่อยค่ะ! เป็นเพราะบริษัทของเรามีชื่อเสียงมากต่างหาก พวกเขาถึงได้มีใจอยากร่วมลงทุนด้วย”

แค่คำพูดประโยคเดียวก็ทำให้ประธานเจ้จยิ้มหน้าบานได้แล้ว

ดิงเสี่ยวโหววยืนอยู่ด้านนอก มองทั้งคู่พูดคุยกันอย่างสนิทสนม ประตูค่อยๆ ปิดลง ปิดกั้นเธอจากสองคนในนั้นอย่างสมบูรณ์

ตอนที่ศูนย์รถยนต์โทร. มาครั้งแรกนั้น ฉือซินกำลังช่วยไกล่เกลี่ยปัญหาเพื่อนบ้านทะเลาะกันอยู่ ซึ่งหากยึดตามกฎหมายแล้ว เวลาทำงานเขาจะปิดเสียงโทรศัพท์เอาไว้

ฉือซินถือไมโครโฟนหันหน้าเข้าหากล้อง “ตอนนั้นเราอยู่ที่เซตเต๋อฝู

นะครับ คุณน้ำจางและคุณน้ำซุนเป็นเพื่อนบ้านกันมานานถึงยี่สิบปี คุณน้ำทั้งสองชื่นชอบการเดินรำในลานกว้างเหมือนกัน และเป็นเพราะว่าทั้งคู่ยากจะเป็นคู่เดินรำให้คุณอาคนหนึ่ง ตอนนี่จึงทะเลาะกันใหญ่โตเลยละครับ”

ฉือซินหมุนตัวกลับไปชี้กระจากบานหนึ่งซึ่งแขวนอยู่ตรงประตูบ้าน “คุณน้ำจางถึงขนาดนำสิ่งที่เรียกว่ากระจากวิเศษมาแขวนไว้หน้าบ้าน ส่วนคุณน้ำซุนเองก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้เช่นกัน...”

เลนส์กล้องเปลี่ยนทิศหันไปทางประตูฝั่งตรงข้าม มีกระดาดเขาสีเขียนตัวอักษรไว้ว่า ‘ขอให้สะท้อนกลับ’

ฉือซินพูดต่อ “พวกเราจะเป็นคนที่ช่วยจัดการปัญหาให้คุณเอง เราตัดสินใจมาสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เพื่อที่จะขจัดความขัดแย้งของทั้งคู่ที่เปรียบเสมือนเป็นพี่น้องกันให้หมดไป!”

สิบนาที่ต่อมาฉือซินกับตากล้องก็ถูกไล่ออกมา จู่ๆ สาวใหญ่ทั้งสองคนก็เกิดรักใคร่ปรองดองกันขึ้นมาในระหว่างที่กำลังให้สัมภาษณ์อยู่ พร้อมกับพากันด่ากองถ่ายรายการชุดใหญ่ว่ามีเจตนาแอบแฝง คิดจะใช้พวกเธอเรียกเรตติ้ง

ฉือซินบอกกับสาวใหญ่คนหนึ่งว่า “คุณไม่ใช่เธอที่โทร. เรียกพวกเรามา”

สาวใหญ่ตอบกลับ “บอกให้มาพวกเธอก็มางั้นเธอ ถ้าบอกให้ไปตายก็จะไปใช้มัย”

ต่อจากนั้นสาวใหญ่ทั้งสองก็พร้อมใจไปดะประตูบ้านใส่ราวกับเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน

ฉือซินเก็บสายไมโครโฟนเข้าที่ให้เรียบร้อย และเดินลงมาจากตึกด้วยท่าทางไม่สับสนอะไร พอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูก็เห็นว่ามีสายที่ไม่ได้รับทั้งหมดสามสาย

“ฮัลโล สวัสดีครับ” ฉือซินโทร. กลับ

“สวัสดีค่ะคุณฉือซิน ฉินโทร. จากแผนกซ่อมบำรุงของคุณร์ถยนต์

นะคะ ตอนนั้นคุณสามารถมารับรถยนต์ที่ส่งมาให้คุณยืมซ่อมแซมเมื่อครึ่งเดือนที่แล้วได้แล้วค่ะ”

“ได้ครับ ขอขอบคุณครับ” จื่อชินเอ่ยถามอย่างไม่ใส่ใจ “แล้วคนที่ขับรถชนรถผม เขาย้ายเงินค่าเสียหายให้หรือยังครับ”

“ตอนนี้ยังไม่จ่ายค่ะ ทางโรงเรียนสอนขับรถจ่ายเงินค่าซ่อมแซมมาให้ครึ่งหนึ่งแล้ว เหลืออีกครึ่งหนึ่งที่คุณต้องไปเจรจาท่องร้องกับคูกรณีอีกทีหนึ่งค่ะ”

เว็บหนึ่งที่จื่อชินรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา การประกอบอาชีพนี้มาหลายปี เรื่องราวมากมายทำให้เขารู้ว่าจิตใจคนเราจะตีมากแค่ไหนก็ย่อมมีด้านมืดอยู่เหมือนกัน...ครึ่งเดือนที่แล้ว เงินเจ็ดยี่มรดเขาไปทำธุระ นึกไม่ถึงเลยว่า จะถูกนักเรียนสมองที่มของโรงเรียนสอนขับรถขบถรุมข่มขืนเข้า

เขาตอบกลับปลายสาย “ช่วยส่งข้อมูลของอีกฝ่ายให้ผมที”

ติงเสี่ยวโหรวเดินมาถึงห้องถ่ายเอกสารก็พบว่าหวังเห่ออยู่ข้างในพอดี เธอทำท่าจะเดินกลับไป ทว่าพอมาคิดดูก็รู้สึกว่ามันจะดูตั้งใจเกินไป ลู้ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนจะดีกว่ามัยนะ

ขณะที่คิด หวังเห่อก็หันกลับมาเห็นเธอเข้าพอดี

ติงเสี่ยวโหรวไม่ได้มองเขา เธอฉีกห่อกระดาษเอสี่ออกเรียบร้อยแล้ว ใส่มันลงไปในเครื่องพิมพ์ กดปุ่มเปิด เสียงการทำงานของเครื่องพิมพ์ดังกลบเสียงหัวใจที่กำลังเต้นไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ หวังเห่อยังไม่เดินออกไป ทั้งสองคนต่างคนต่างทำงานของตัวเอง ติงเสี่ยวโหรวหยิบกระดาษแบบร่างที่พิมพ์ออกมาเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับทำท่าจะเดินออกจากห้องไป

“เดี๋ยวก่อน” หวังเห่อส่งเสียงเรียกเธอมาจากทางด้านหลัง เขาหยิบกระดาษแบบร่างแผ่นหนึ่งขึ้นมาจากถาดรองกระดาษของเครื่องพิมพ์แล้วยื่นให้ “ของเธอนะ”

ติงเสี่ยวโหรวรับกระดาษแบบร่างมา นึกอยากเดินหนีไปให้พ้นหน้า

เขา เกิดความรู้สึกบางอย่างที่ตื้นช้ำมายามได้สัมผัสปลายนิ้วของอีกฝ่าย และในเวลาที่กำลังพะว้าพะวังอยู่นั้น ดิงเสี่ยวโหรวรู้แล้วว่าตัวเองยังตัดใจไม่ได้

‘ในเมื่อเป็นอย่างนี้แล้วทำไมต้องทิ้งฉัน’

ดิงเสี่ยวโหรวอยู่ตรงนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ดวงตาของเธอแดงก่ำจนจะร้องไห้ยุ่ยรอมร่อ

“ดิงเสี่ยวโหรว!”

ทันใดนั้นเสียงของลูซี่ก็ดังมาจากทางลิบบีของสำนักงาน ก่อนที่เจ้าของเสียงจะเดินดุ่มๆ เข้ามาหา จากการใช้เสียงดังและการเรียกเธอเต็มยศแบบนี้ ลูซี่จะต้องโมโหแล้วแน่นอน

ลูซี่เดินเข้ามาในห้องถ่ายเอกสาร พอเห็นหวังเห่อยืนอยู่ที่หันมาจ้องหน้าดิงเสี่ยวโหรวทันที “งานที่ฉันให้เธอทำก่อนที่ฉันจะไปเซี่ยงไฮ้ละ ทำไมถึงยังไม่ส่งอีเมลมาอีก”

“ฉันจะไปส่งให้เดี๋ยวนี้แหละค่ะ” ดิงเสี่ยวโหรวบอก

ลูซี่เหยียดยิ้ม “เธอก็เป็นชะอย่างนี้ ไปอยู่ตรงไหนก็ทำอะไรไม่สำเร็จหรอก”

หวังเห่อเข้ามาดิงแขนลูซี่ไว้พร้อมกับเอ่ยเตือนเสียงเบา “ลูซี่...”

ลูซี่ถลึงตามองเขา หวังเห่อจึงไม่พูดอะไรอีก

ลูซี่พูดต่อ “ดิงเสี่ยวโหรว เธอไม่อยากทำงานกับฉันก็พูดมาตรงๆ ไม่จำเป็นต้องแอบไปหาประธานจิ้ง ฉันจะบอกเธอตรงๆ เหมือนกันว่าคุณที่ไปดูแลตู้จัดแสดงเสื้อผ้าที่ร้านอื่นเป็นคนที่ฉันแนะนำไว้เอง”

เป็นเหมือนกับที่คิดไว้...ลูซี่คิดได้นานแล้วว่าดิงเสี่ยวโหรวจะต้องอยากไปอยู่ที่อื่น เพราะฉะนั้นต้องกำจัดทางหนีที่ไล่ทั้งหมดไว้ก่อน บังคับให้ดิงเสี่ยวโหรวอยู่ทำงานกับเธอที่นี้แล้วค่อย ‘กดดัน’ ไปเรื่อยๆ ขั้นตอนสุดท้ายคือบีบให้ดิงเสี่ยวโหรวเป็นฝ่ายลาออกไปเอง

ดิงเสี่ยวโหรวรู้สึกเจ็บช้ำเป็นอย่างมาก เธอเกลียดตัวเองที่ไม่มีแม่แต่

ความกล้าที่จะพูดออกมาว่า ‘ฉันไม่ทำแล้วว๊วย’ ฐานะของเธอต่ำต้อยไม่ต่างจากมดตัวหนึ่ง มีเงินเดือนที่ไม่ได้มากมายอะไรนักไว้เป็นหลักประกันความมั่นคงในชีวิต

ลูซี่ควงแขนหวังเท่อเอาไว้เพื่อประกาศความเป็นเจ้าข้าเจ้าของให้เธอรู้

“ฉันไม่เคยสนใจหรอกนะว่าคนอื่นจะพูดถึงฉันอย่างไร คนที่ไม่เคยถูกพูดถึงเลยต่างหากที่น่าสงสาร แต่เธออย่าได้คิดล่ะว่าฉันแย่งของของเธอมา คนเราต้องมีอำนาจจนถึงจะกลายเป็นที่สนใจ เดี่ยวพอผู้ชายได้กลิ่นก็จะตามมาเองนั่นแหละ” ลูซี่มองสภาพที่ดูไม่ได้ของติงเลี้ยวโหรว “อย่างเธอมีคนมาขอบ่นะสิถึงจะแปลก”

บรรดาเพื่อนร่วมงานกำลังเหลือบมองความเยิบสงบในห้องถ่ายเอกสาร บางคนคิดว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ส่วนบางคนกำลังมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น ติงเลี้ยวโหรวร้อนรนเหมือนนั่งอยู่บนกองไฟ เธอได้แต่หวังว่าในเวลานี้จะมีฮีโร่โผล่มาพาเธอออกไปจากตรงนี้ หรือไม่ก็โผล่มาyingลูซี่ให้ตายไปเลยก็ได้

โทรศัพท์ของติงเลี้ยวโหรวดังขึ้น เป็นเบอร์โทร. ที่ไม่รู้จัก ติงเลี้ยวโหรวรีบกดรับสายโดยไม่คิดถึงอะไรทั้งนั้น

“ฮัลโล”

ฉือซินเพิ่งจะลงมาจากรถ เขามองซ้ายมองขวาพร้อมกับคุยโทรศัพท์ไปด้วย “สวัสดีครับ ผมเป็นเจ้าของรถทะเบียน 3377 เมื่อครึ่งเดือนที่แล้วคุณขับรถชนรถของผมที่โรงเรียนสอนขับรถ”

ติงเลี้ยวโหรวทำเสียงสูง “มาแล้วเธอคะที่รัก”

ฉือซินทำอะไรไม่ถูก “ฮัลโล”

ในห้องถ่ายเอกสาร ลูซี่กับหวังเท่อเองก็ทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน ลูซี่กะพริบตาถี่ๆ ตัดกันหลายรอบ กำลังสงสัยว่าตัวเองฟังผิดไปหรือเปล่า

ติงเลี้ยวโหรวพูดต่อ “อะไรนะคะ คุณอยู่ข้างล่างเธอ จะมารับฉัน?”

ฉือซิ่นงงเป็นไก่อตาแตก “ผมอยู่ข้างล่าง...”

“ตาบ้า คิดถึงฉันอย่างนั้นหรือ โอเคละ ฉันจะรีบลงไปเดี๋ยวนี้เลย น่ารักจริงจริง!”

หลังจากวางสาย ดิงเสี่ยวโหลวก็ยึดอกเช็ดหน้า พร้อมกับเดินผ่าน ลูซี่และหวังเห่อที่ยืนตัวแข็งทื่อจนเกือบจะกลายเป็นหิน รวมถึงพวกเพื่อน ร่วมงานที่ชอบสอดรู้สอดเห็นเป็นชีวิตจิตใจลงไปข้างล่างด้วยท่าทางมึนออก มั่นใจ

พอออกมาจากลิฟต์ การปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์น่าอาย เมื่อก็นี่ยังเทียบไม่ได้เลยกับการที่ต้องไปเจอกับเจ้าหนี้ของตัวเอง

เมื่อเดินมาถึงกลางล็อบบี้ ดิงเสี่ยวโหลวก็ได้พบกับฉือซิ่น ช่วงเวลาที่ ทั้งคู่ประสานสายตากันนั้นทำให้ดิงเสี่ยวโหลวรู้สึกถึงสิ่งที่ไม่ดีเท่าไร...คง ไม่ใช่เขาหรอกมั้ง ตลกน่า จะไปบังเอิญขนาดนั้นได้อย่างไร แต่นั่นแหละ มัน เป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ

ฉือซิ่นเอาแต่จ้องเธอตาไม่กะพริบ เห็นแล้วก็รู้ว่าเขากำลังคิดเหมือนกับเธอ เขาหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดหมายเลขโทรศัพท์

โทรศัพท์มือถือของดิงเสี่ยวโหลวดังขึ้น

ดิงเสี่ยวโหลวยิ้มแห้ง เธอทักทาย “สวัสดี นายเองหรือ”

ฉือซิ่นตอบกลับเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ “ใช่ ฉันเอง ที่รัก ที่น่ารักจริงจริงคนนั้น”

ดิงเสี่ยวโหลวแทบอยากจะมุดเข้าไปในรอยแตกราวตรึงโหนสลักแห่ง แล้วเอาปูนซีเมนต์มาฉาบฝังตัวเองไว้กับผนังให้รู้แล้วรู้รอดไป

ไฟจากลิฟต์ด้านหลังสว่างขึ้น ลูซี่และบรรดาสาวออฟฟิศแสวงทำเป็น เดินคุยกันออกมา ลูซี่หยิบคุชชั่นขึ้นมาทำท่าจะเติมเครื่องสำอาง

ดิงเสี่ยวโหลวรู้ว่ามีคนกำลังจ้องมองมาจากทางด้านหลัง เธอจะยอม ให้ความแตกไม่ได้เด็ดขาด หญิงสาวมองหน้าฉือซิ่น จู่ๆ แววดาของเธอก็ เปลี่ยนไป

ฉือซินอึ้งไปกับการเปลี่ยนแปลงโดยไม่มีสัญญาณใดๆ บอกล่วงหน้า
นี้ จังหวะที่กำลังครุ่นคิดว่าอีกฝ่ายต้องการจะทำอะไรก็ได้ยินเสียงหวาน
หยดย้อยดังขึ้นมาว่า

“ที่รักคะ” ดิงเสี่ยวโหรวลาเข้าไปกอดฉือซินเอาไว้พร้อมกับกระซิบ
ที่ข้างหูของเธอ “ขอร้องละ ช่วยฉันหน่อยนะ”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะดิงเสี่ยวโหรวแสดงได้แนบเนียนเกินไป หรือเป็น
เพราะเธอต้องการคนปกป้องจริงๆ เขาถึงได้สัมผัสได้ถึงความกังวล ความ
โดดเดี่ยวที่ออกมาจากน้ำเสียงนั้น ท้ายที่สุดเขาก็ใจอ่อน

ท่ามกลางสายตาของใครหลายคนที่ย้องมองมา ฉือซินรวบขาของ
ดิงเสี่ยวโหรวอุ้มขึ้น หมุนตัวเดินออกจากห้องโถงโดยไม่แม้แต่จะหันกลับ
ไปมองอีก

ลู่อื่นตะลึงอยู่หลายนาที่ถึงส่งเสียงออกมา “บ้าเอ๊ย”

ดิงเสี่ยวโหรวเองก็รักษาท่าทางก่อนหน้านี้เอาไว้อย่างสงบเสงี่ยม
เรียบร้อยเช่นกัน เธอปล่อยให้ฉือซิน ‘อุ้ม’ มาตลอดทางจนถึงสวนสาธารณะ
เล็กๆ ฉือซินใช้มืออีกข้างเปิดประตูรถ จากนั้นจึงโยนดิงเสี่ยวโหรวเข้าไป
ด้านใน

“นายจับฉันโยนเข้ามาในรถทำไมไม่ทราบ”

“ฉันไม่โยนเธอไปไว้ในกระโปรงหลังรถก็ดีแค่ไหนแล้ว”

“แล้วทำไมฉันจะต้องไปกับนายด้วย” ดิงเสี่ยวโหรวทำท่าจะลงจากรถ
ฉือซินเองก็ไม่ได้ห้าม “ดูเหมือนผู้หญิงสามสี่คนนั้นจะยังตามมาอยู่
เลยนะ”

ดิงเสี่ยวโหรวปิดประตูรถ ขยับตัวกลับมานั่งเหมือนเดิม แถมยังคาด
เข็มขัดนิรภัยเรียบร้อย ฉือซินขึ้นมานั่งก่อนจะสตาร์ทรถ

ระหว่างทางดิงเสี่ยวโหรวอธิบายอย่างกระตือรือร้นว่าทำไมเธอ
ถึงต้องแสร้งทำเป็นมีแฟนให้ฉือซินฟัง ฉือซินไม่มีอารมณ์ฟังเรื่องพวกนี้ ชีวิต
การทำงานของเขาทุกวันนี้พบเจอแต่เรื่องน่าปวดหัวตลอดเวลา หนักกว่าเรื่อง

ของติงเสี่ยวโหลวหลายเท่านัก

เขาหยิบใบเสร็จรับเงินจากคอนโซลหน้ารถยื่นให้ “นี่เป็นค่าซ่อมรถทั้งหมด สามพันสี่ร้อยหยวน เธอจ่ายมาครึ่งเดียวพอ”

“โอเค” ติงเสี่ยวโหลวตอบ

“อย่าตอบตกลงอย่างเดียวสิ จ่ายมาเลย จะจ่ายทางอาลีเพย์หรือวีแชต?” นี้อินถาม

ติงเสี่ยวโหลวส่ายหน้า

“ฉันเงินสดก็ได้”

ติงเสี่ยวโหลวยังคงส่ายหน้า

“อะไรของเธอ จะเบี้ยวเหรอ” นี้อินนึกจน

“พี่คะ ลองคิดดูนะ นอกจากวันนี้ฉันจะขับรถชนรถของพี่แล้ว ฉันยังเฉี่ยวรถคันอื่นไปอีกตั้งหลายคัน ไหนจะหน้ารถของโรงเรียนสอนขับรถที่พังยับเยิน นั่นคือทั้งหมดที่ฉันต้องจ่ายค่าเสียหายนะ” ติงเสี่ยวโหลวบอกจากใจจริง

“เรียกฉันว่าพี่เหร่อ ฉันยังอดทนไม่เรียกเธอว่าป้าเลยนะ จ่ายค่าเสียหายก็ถูกต้องแล้ว มันเป็นเรื่องที่ควรทำ”

“แต่ฉันไม่ได้มีเงินมากมายจริงๆ นะ อาทิตย์หน้าเงินเดือนจะออกแล้ว ไว้ฉันค่อยคืนให้นายตอนนั้นไม่ได้เหรอ” ติงเสี่ยวโหลวถาม

นี้อินแสร้งยิ้ม “ข้างหน้าประมาธสองร้อยเมตรมีตู้เอทีเอ็มอยู่ ตรงไปอีกหนึ่งร้อยเมตรแล้วเลี้ยวซ้ายจะเจอกับสถานีตำรวจ เธอลองคิดดูดีๆ แล้วบอกฉันทีว่าเราจะไปที่ไหนกันดี”

ติงเสี่ยวโหลวรีบอธิบาย “ใช่ว่าฉันจะไม่คืนนะ แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเงิน!”

ติงเสี่ยวโหลวรู้ว่าการพูดแบบนี้ฟังไม่ขึ้นเท่าไร ทว่ามันเป็นเรื่องจริง นี้อินไม่สนใจเธออีก ผ่านไปพักหนึ่งจึงบอกเธอด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ

“ผ่านตู้เอทีเอ็มแล้วนะ”

จากนั้นก็เร่งความเร็วรถแล่นผ่านหัวโค้งตรงหน้าไป

ติงเสี่ยวโหวตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ขู่เธอเฉยๆ ตรงไปข้างหน้า มีสถานีตำรวจอยู่จริงๆ...เธอเติบโตมาอย่างดี ไม่เคยมีปัญหอะไรมาที่ยี่สิบกว่าปี แคเดินเฉียดเข้าไปในสถานีตำรวจก็นับว่าแปดเปื้อนแล้ว เธอแอบจนหนทาง หลับตาลงราวกับใช้ความคิดอย่างหนักก่อนจะโผล่ออกมา

“ฉือซิน อายุยี่สิบแปดปี โรงเรียนประถม-มัธยมเต๋อว้าย ปี 2002 พี่สาวชื่อฉือซาน บ้านอยู่ที่เมืองทางตะวันตกจินไฮ่ฮวาเหียน ตึกหมายเลขหนึ่ง ห้องหนึ่งเจ็ดศูนย์สาม!”

รถหยุดลงตรงทางเข้าสถานีตำรวจ

ติงเสี่ยวโหวตค่อยๆ ลืมตาขึ้น ฉือซินกำลังมองเธออย่างประหลาดใจ

สิบนาทีต่อมา ทั้งสองคนก็นั่งประจันหน้ากันอยู่ที่ร้านกาแฟ

ฉือซินรับบัตรประชาชนของติงเสี่ยวโหวตมา

“ฉันไม่โกหกหรือหน้า เราคนบ้านเดียวกันนะ” ติงเสี่ยวโหวตบอก “เอละ ดูพอแล้วมั้ง”

ฉือซินคืนบัตรประชาชนให้เธอ

“อยู่ที่เดียวกันก็ไม่ได้แปลว่าเราจะเรียนโรงเรียนเดียวกัน” ฉือซินขยับตัวเปลี่ยนท่านั่ง แวตาดายชัดว่าไม่เชื่อ

เมื่อครู่นี้ติงเสี่ยวโหวตเพิ่งบอกฉือซินไปว่าเขากับเธอเรียนมัธยมปลายโรงเรียนเดียวกัน ฉือซินเป็นรุ่นพี่เธอสองรุ่น และเพื่อที่จะผ่อนคลายสถานการณ์ตึงเครียดระหว่างเธอกับเขา เธอยังย้ำเรื่องที่ฉือซินได้รับความสนใจจากบรรดานักเรียนหญิงในตอนนั้นอีกด้วย ตอนนั้นเธอว่าฉือซินดูเป็นคนง่ายๆ สบายๆ เธอยังคิดจะประจบเขาเอาผลประโยชน์ให้ตัวเอง ทว่าจากสถานการณ์ตอนนี้ ทำให้เธอรู้ว่าความจริงแล้วผู้ชายคนนี้เป็นคนหัวแข็ง ไม่ฟังใครต่างหากละ

คงต้องสั่งสอนเขาให้รู้สำนึกบ้างซะแล้ว

“ดูเผินๆ ตอนที่เรียนอยู่ ประวัติของนายดูดีมากเลยนะ ไม่ใช่แค่เรียน

แก๊ง แกรมยังเป็นกรรมการนักเรียนอีกด้วย แต่ในความเป็นจริงนะเธอ นายใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตัวเองขายใบลาให้พวกเด็กนักเรียน แล้วนายก็ยังตั้งกลุ่มพาทุกคนเป็นก่าแพงออกไปเล่นอินเทอร์เน็ตข้างนอกตอนดึกๆ ดื่นๆ นี่ยังไม่เท่าไร แต่นายยังใช้ประโยชน์จากสัญญาตมณลัตร์จูงหมาพุดิลของคนอื่นไปผสมพันธุ์เพื่อหาเงินไปทั่ว สุดท้ายทำให้หมาตายคาที่ โรงเรียนเป็นสถานที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ขนาดนั้นนายยังใช้เป็นที่พักขายบริการอีก!”

ติงเสี่ยวโหลรวคิดว่าหากไล่ตมตรึงไป เธอคงจะเร้าได้หนึ่งท่อนเลยทีเดียว

ฉือซินยกมือเป็นสัญญาณไม่ให้เธอพุดอะไรออกมาอีก

ติงเสี่ยวโหลรวเห็นท่าทางหงอยๆ ของเขาก็ยิ้มออกมาอย่างล่ำพองใจ

ฉือซินมองซ้ายมองขวา โชคดีที่ตอนนี่ยังไม่มีลูกค้ำคนอื่น เขากระแอมและพุดแก้ “หมาตัวนั้นไม่ได้ตาย มันแค่เหนื่อยจนไม่มีแรงแค่นั้น อีกร้อยหมาตัวนั้นเป็นหมาที่บ้านฉันเลี้ยงเอาไว้”

ติงเสี่ยวโหลรวพบว่าตอนที่อดานี้ทำท่ากระดากอายก็น่ารักดีเหมือนกัน

“ที่นั่นชื่อแล้วใช้ชื่อว่าเราเรียนโรงเรียนเดียวกัน” ติงเสี่ยวโหลรวถามเขา

ฉือซินไม่มีอะไรจะพุดอีก เขาพยักหน้าก่อนจะเอ่ยถามอีก “ฉันเริ่มจะไม่สบายใจแล้วแฮะ เธอรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไง”

ติงเสี่ยวโหลรวยิ้มลึกลับ “ความลับ”

“เธอรู้จักฉันเธอ”

“ตอนนั้นนายหน้าตาดีจะตายไป ฉันจะรู้จักนายก็ไม่ได้เห็นแปลกเลยสักนิด” ติงเสี่ยวโหลรวยกกาแฟอเมริกาโนขึ้นดื่ม

จู่ๆ ฉือซินก็ยิ้ม

“นายยิ้มอะไร”

“ฉันคิดถึงรูปแบบบัตรประชาชนของเธอ”

“นายกำลังจะบอกว่าไม่น่าประทับใจเลยสักนิดใช้มั้ยล่ะ” ติงเสี่ยวโหลรวว่า

ฉือซิ่นสายห้าว พยายามกลืนยิ้ม “มันน่าเกลียดมากเลยต่างหากล่ะ”

ติงเสี่ยวโหวแตกตันเขา “พูดเหมือนกับรูปบนบัตรประชาชนของนาย ดูตัวอย่างนั้นแหละ”

ฉือซิ่นหยิบบัตรประชาชนออกมาจากกระเป๋าเงินยื่นให้ติงเสี่ยวโหว หญิงสาวมองดูแวบหนึ่งแล้วก็ก้มหน้าขี้นมก่อนจะคืนบัตรประชาชนให้อีกฝ่าย

“เราคุยเรื่องอื่นกันเถอะ”

“ในงานปาร์ตี้นั้น ฉันจำได้ เธอบอกว่าเธอถูกสาป” ฉือซิ่นถามขึ้น
มาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ติงเสี่ยวโหวไม่คิดจะบอกความจริง “ฉันก็บอกไปแล้วไงว่าฉันแค่
แก๊งทุกคนเล่น ฉันแสนดีขนาดนี้ ใครจะมีเรื่องกับฉันได้”

“เธอ แต่เมื่อกี้ฉันเห็นว่าเพื่อนร่วมงานสามสี่คนนั้นกำลังหาเรื่องเธอ
อยู่นะ” ฉือซิ่นพูดแทงใจดำ

“นายไม่หาเรื่องมาแตกตันฉันแล้วจะไม่สบายใจมั๊ย”

“ฉันพบเจอกับคนมากมายทุกวัน คนพวกนั้นคิดอะไรอยู่ มองแค่
แวบเดียวฉันก็พอเดาออกแล้ว เพราะฉะนั้นเธอโกหกฉันไม่ได้หรอก”
ฉือซิ่นจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของเธอ พร้อมกับพูดเน้นทีละคำอย่างชัดถ้อย
ชัดคำ “สิ่งที่เธอพูดออกมาในคืนนั้น ไม่ใช่เรื่องโกหกอย่างแน่นอน”

ติงเสี่ยวโหวยอมแพ้ในที่สุด “ใช่ สิ่งที่ฉันพูดออกมาคือเรื่องจริง”

ฉือซิ่นไม่ได้พูดอะไรอีก เขาทำเพียงฟังติงเสี่ยวโหวเล่าเรื่องทั้งหมด
ที่เกี่ยวข้องกับคำสาปออกมาเงิบๆ เท่านั้น

“ความจริงแล้วผู้หญิงตั้งครวรรค์คนนั้นไปจับเมียน้อยของสามี แต่เธอ
เข้ามาหาผิดห้องเลยกลายเป็นสาปแข่งฉันแทน เธอแข่งฉันว่าขอให้ตลอด
ชีวิตของฉันไม่ได้พบเจอกับรักแท้สักที เพราะงั้นทุกคนที่คบกับฉันก็มีอัน
ต้องเลิกรากันไปหมด” พูดมาถึงตรงนี้เธอก็นึกย้อนกลับไปอยู่หลายครั้ง
ติงเสี่ยวโหวพูดเสียงแผ่วเบาว่ากับกำลังพูดถึงเรื่องของคนอื่นอยู่ “ตั้งแต่
วันนั้น คนที่คบกับฉันจะบอกเลิกฉันในตอนสุดท้ายทุกคน และต่อจากนั้น

ไม่นานพวกเขาก็จะได้พบเจอกับคู่แข่งของตัวเอง”

ฉือซินครุ่นคิด “เดี๋ยวนะ ตอนที่ผู้หญิงตั้งครรภ์คนนั้นสาปแข่งเธอ เขานี้ขึ้นฟ้าด้วยโซ่มัย”

ติงเสี่ยวโหลวทำท่าแปลกใจ “ใช่!”

ฉือซินพูดต่อ “ไฟที่ห้องลองเสื้อก็ติดๆ ดับๆ ด้วยโซ่มัย”

ติงเสี่ยวโหลวรู้สึกเหมือนตัวเองเจอคนที่รู้จักเข้าแล้ว “ใช่ ใช่แล้ว!”

ฉือซินยังทำท่าจริงจังขึ้นไปอีก “แล้วสุดท้ายหลังจากที่เธอกล่าวคำสาปแข่งเสร็จ จู่ๆ ก็มีฟ้าผ่าลงมาโซ่มัย”

ในที่สุดก็มีคนที่เชื่อเธอเสียที ติงเสี่ยวโหลวตื่นเต้น “รีบบอกฉันมาเดี๋ยวนี้ว่านายรู้ได้อย่างไร!”

ฉือซินอดทนต่อไปไม่ไหว เขาหลุดคำออกมา

ติงเสี่ยวโหลวเริ่มร้อนใจ “ห้าวเราอะไร รีบบอกฉันมาเร็วว่านายรู้ได้อย่างไร”

ฉือซินยังคงห้าวเราอยู่ “ในหนังตลกก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้นไม่ใช่หรอ”

ติงเสี่ยวโหลวชะงักพร้อมกับจ้องหน้าฉือซิน เมื่อถูกจ้อง ฉือซินก็รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ และเริ่มรู้สึกว่ามันทำเกินไป

หญิงสาวห้าวเราพร้อมกับลุกยืนและยกกาแฟแก้วนั้นขึ้น ฉือซินใช้มือบังหน้าตัวเองไว้ นี่เป็นประสบการณ์ที่เขาเรียนรู้มาจากกองถ่ายรายการ หากเจอกับเรื่องไม่คาดฝันให้ปกป้องใบหน้าอันหล่อเหลาของตัวเองก่อนเป็นอย่างแรก

ติงเสี่ยวโหลวยกกาแฟขึ้นดื่มจนหมดแก้ว จากนั้นจึงวางแก้วลง กระแทกโต๊ะเสียงดังแล้วพูดออกมาหนึ่งประโยค “ลาก่อน!”

พูดจบเธอก็หิ้วกระเป๋าถือเดินจากไป

ฉือซินยังคงนั่งอยู่ที่เดิม รู้สึกเหมือนกับจุดหักมุมของเรื่องนี้มาถึงเร็วเกินไป อย่างกับพายุทอร์นาโดไม่มีผิด